

Fr. iur. sing 1763.

EXERCITATIO IVRIS CIVILIS
DE
SEQVESTRATIONE
CVRATIVS DEFINIENDA
PRAE SIDE
ADOLPH. FRID. TRENDELENBURG

AA. LL. M. PHIL. ET J. V. D. ET ANTECESS. IN ACAD. FRIDERICIANA
EIVSDEMQUE H. T. RECT. ET ORDINIS ICTOR. DECAN.
SOCIET. TEVT. DVCAL. HELMSTAD. COLLEG. HONOR.

PVBLICA PANEGYRI
CONTRA IMPVGNANTIVM DISSENSIONES .

DEFENSA

A-

IOANNE FRIDERICO DE KRVEGER
PARCHIMENSI MEGAPOLITANO
BON. ART. ET IVR. VTR. CVLT.

BVETZOVII

A. O. R. CICCIOLCLXV. A. D. III. KAL. OCTOBR.

85

V I R I S
EXCELLENTISSLIMIS CONSULTISSLIMIS
DOCTISSLIMIS
GVSTAVO BERNHARDO
BECMANN

AA. LL. MAG. PHILOS. ET IVR. VTR. DOCT. IN QVE
ALMA GEORGIA AVGUSTA IVRIS ANTECESSORI
ET PHILOSOPHIAE PROFESSORI PUBLICO
ORDINARIO

OTTONI DAVIDI HENRICO
BECMANN

AA. LL. MAG. PHIL. ET IVR. VTR. DOCT.
ET PROFESSORI PHILOSOPHIAE PUBLICO ORDINARIO
IN CELEBRATISSIMA ACADEMIA GOETTINGENSI
CVI QVOQVE COMMISSA EST CVRA RERVM
AD POLITIAM SPECTANTIVM

VIRIS CLARISSIMIS

AMPLISSIMIS

FAVTORIBVS QVONDAM PRAECEPTORIBVS

ET ADFINITATIS ET AMICITIAE VINCVLO

IVNCTISSIMIS

CARISSIMIS

S I B I

N O M I N I B V S

A D E X T R E M V M V S Q V E S P I R I T V M P I E

DEVENERANDIS

S, P. D.

P R A E S E S.

*N*ihil sane aut magis exceptatum mibi, aut gratius potuit iucundiusque adcidere, quam quod Vir Iuuenis generosus, omni et doctrinae, et virtutis laude exornatus, cuius nomen in fronte libelli adparet, me rogauit, ut huic exercitationi academicae a se defendendae praeponerem epistolam ad VOS, FRATRES, et VOBIS inuicem, et mibi iunctissimos, qua libellum huncce ad vos potissimum, quasi munusculum, mitterem, et se VOBIS, quantum possem, de meliori commendarem. Nostis enim, VIRI EXCELLENTISSIMI, a multo inde tempore, et ex familiari et multa, quae mibi VOBISCVM contigit, consuetudine, obseruantiam, amorem, studium, reuerentiam, et, ut omnia uno verbo, huic rei maxime proprio, comprehendam, nostis

*stis pietatem, quæ vos colui, dum ab ore VESTRO penderem,
adsiduus VOBIS, per plurimos annos, in omni fere et iuris et
philosophiae arte discipulus, quaque et absens vos profe-
quor, et amplexurus ero, dum anima spirabo mea. Sed
huius pietatis ac studii probe scitis, eam esse vim atque na-
turam, ut nec perfecta ea, nec plene absoluta, sed aliqua
ex parte quasi manca videatur, nisi eam publice declaran-
di detur occasio. Quam quidem iam datam mibi atque con-
cessam, et oblatam adeo a generosissimo defensore, si præ-
termissurus eram, nullam plane, nec hanc quidem, hu-
ius rei habuisse excusationem, quod multum hoc genus
scribendi habeat inuidiae, quia soleant, qui eo vtantur,
saepissime id agere, ut aut propriis commodis inseruant,
aut adulandi studio indulgeant. Neutram enim harum ad-
cussionum, quas turpissimas mibi habeo, in me cadere,
etiam si nemo sciret, VOBIS certe plene persuasum est et indu-
bitatum. Cui enim potius, quam VOBIS, VIRI CLARISSI-
MI, dedicarem haec, quae de sequestrationis definitione,
curatius, quam vulgo fieri solet, formanda hisce pagellis
disputavi, qui IPSI mibi de hac re ulterius cogitandi, non
tantum autores fuistis, quum baurirem ex VESTRO ore iu-
ris nostri ciuilis scientiam, sed qui IPSI quoque hanc, quam
ingressus sum, viam mibi monstrasti? Quare vo-*

BIS

BIS hoc non tam munusculum mitto, pietatis et obseruantiae signum, quam quasi ingenii partum qualemcumque in adoptionem VOBIS offero. Quo facto iam omnem et plenam VOBIS in eum potestatem concedo, formandumque eum et perpolendum VOBIS trado. Quare, si quae in eo sint, quae aut displiceant plane, aut minus placeant, moneatis rogo, pro ea, quam semper in VOBIS et admiratus sum, et amavi, integritate atque beniuolentia. Sed ne omnino haec mei caussa scripta videantur, facio iam id alterum eorum, quae a me fieri voluit in primis Vir Iuuenis generosissimus de Krueger. Praesens is VOBIS buncce libellum et suo, et meo nomine offert, leue munusculum, quod ab utroque nostrum ad vos proficiscitur. Eum vero diligentem hucusque auditorem, non mea tantum, sed et Virorum illustrium, exoptatissimorum Collegarum, MANTZELII et BECKERI voce formatum et institutum hucusque, maxime VOBIS commendando. Quam quidem commendationem scitote esse grauissimam. Nam, quum ipse Vir Iuuenis ornatissimus, singulari studio contenderet a me, ut ipsum VOBIS diligentissime commendarem, videbatur putare, aut me huius generis artificium quoddam singulare tenere, aut multum valere apud vos meae vocis auctoritatem. Cuius ego studio vix videor mibi satisfacere posse, etiam si utar verbis iis, quibus, quum
diligen-

diligentissime quid agimus, uti solemus. Quare, quod scri-
bendo consequi ego non possum, id velim re efficiatis, ut il-
le genere mearum litterarum insigne quiddam perfectum ar-
bitretur. Ipsum Virum generosum autem, quem commen-
do VOBIS, perdignum esse VESTRA amicitia, fauoreque
VESTRO, non suspicor tantum, sed confido, et scio adeo, quia
is mibi est per aliquot annos, quibus et doctore me, et hospi-
te usus est, satis cognitus. Habebitis illum, polliceor, di-
ligentissimum auditorem, talem, quales iam alios Buetzouio
olim ad vos profectos esse scitis, qualemque vna cum hoc
adcipietis, ipsius cognatum generosum DE LOEVENSTERN,
quem et ipsum impensissime VOBIS commendando. Sed in utroque
eo non tanta opera in commendando opus est. Scio enim
breui eos VOBIS morum ingeniique elegantiam, probita-
tem, singulareque et plane indefessum studium discendi ita
probaturos esse, ut plane non possitis, etiamsi nulla adces-
sisset vocis meae commendatio, quin eos ametis non modo,
sed et diligatis. Quare nihil amplius addo, quam hoc, ut
rogem vos, velitis et in posterum me semper, quo consueui-
stis hucusque, amore et fauore singulari amplecti. Valete,
et scitote, me esse NOMINVM VESTRORVM CLARISSIMORVM mi-
bique DULCISSIMORVM studiosissimum cultorem.

Dabam Buetzouii. ipsis Kalend. Sepembr. ccccclxv.

§. I.

INSTITVTI RATIO.

VOLO omnes philosophi solent in ratione iura docendi reprehendere, iurisconsultorum multi fatentur, pauci, quia non intelligunt, irrident, esse id arti nostrae dedecori, et fieri cum summo eorum, qui iura addiscere cupiunt, detimento, quod nec in definiendis rerum notionibus, neque in partitione earum et diuisione curate satis versentur doctores in schoulis, id ipsum, fateor, et ego satis animaduerti, et saepius reprehendi, et omni diligentia vitare studui. Cuius quidem rei quum cauſam interdum diligentius anquisiuerim, putaui, eam duorum potissimum fontium oriri ex aliquo. Primum enim recte adserere mihi videor, esse id genus definitionum, quod ad iurisprudentiam

A

pertinet,

pertinet, difficillimum ^a). Nam CICERO ita diuisit ^b), vt duo faceret definitionum genera prima. Vnum earum rerum, quae sunt, alterum earum, quae intelliguntur. Esse autem ea dicit, quae cerni tangi possunt, vt fundum, aedes, parietem, stillicidium, mancipium, pecudem supellestilem, penus, caetera, quo ex genere quaedam interdum nobis definienda sunt. Non esse rursus ea dicit, quae tangi demonstrariue non possunt, cerni tamen animo atque intelligi possunt, vt si usucaptionem, si tutelam, si gentem, si agnationem definias, quarum rerum nullum subsistit quasi corpus, est tamen quaedam conformatio insignita et impressa intelligentia, quam notionem vocat. Hoc autem ex genere permulta sunt in arte nostra nobis definienda. Sunt quoque alia non pauca, quae mixti quasi generis sunt, quaeque cernuntur quidem,

et

a) Nolim tamen, quod sentio multos facere, in hanc sententiam explicare effatum IAVOLENI in c. omnis definitio 202. D. de Reg. iur. Nam, quam ibi dicit ICtus, periculosam esse in iure definitionem, eam non intelligo dialecticam illam, sed regulam iuris, quae saepissime in libris nostris definitio dicitur. Quare etiam in basilicis haec vocula vertitur: νομικὸς κανών. Vedit id iam AC-CVRSIVS, et latius probat IAC. GOTHFREDVS ad Tit. D. de Reg. iur. Idem quoque post CVIACIVM in Papinian. ad lib. 1. Definit. ab initio, b) in Topicis c. 5. l. 26. 27.

eleganter, vt solet, firmat EV. OTTO in Papiniano c. 12. §. 4. repet. prael. p. 383. sqq. et HEINECCIVS de origine testamentifactionis et ritu testandi antiquo §. 4. inter Opuscul. Exercitat. 27. p. 974. Obscurius mihi videtur, quod GVIL. BVDDAEVS, praestantissimus ICtus, dubius haerens, quo significatu definitio hoc loco adcipienda sit, distinguit inter diffinitionem et definitionem in adnotat. ad Pand. ad hoc caput edit Basiliensis. de a. 1557. pag. 399.

et sensibus percipiuntur, attamen quorum vis et natura non est in eo, quod cernitur, sed mente potius concipitur, vt testamentum, codicilli, pignus, chirographum, caetera. Quibus omnibus hoc proprium est, vt, quum ea quis definire velit, non externam speciem formamque debeat, sed internam vim et rationem, cuius sola notio menti inest, intueri. Ex quo quidem oritur, vt in contractibus aliisque negotiis iuris finiendis, dum hoc omittant doctores, mirum in modum decipientur ^{9).} Dein puto, et hoc maxime obstat definitionum in iure nostro concinnitati et aptitudini, quod et hodie multi sint, qui philosophiae et artis dialecticae studium censeant omnino a iurisprudentia sciendum esse, et plane ab ea remouendum, vt parum absit, quin turpe credant iureconsulto, in philosophia probe esse versatum. Quinquam vero is ego non sum, qui probem irritos sane conatus eorum, qui, insana quadam demonstrandi libidine capti, omnia volunt in iure nostro philosophorum, aut, si mauis, mathematicorum more tradi, quod

A 2

dici

c) Quam ob rem in libris nostris tam frequens est monitio, vt *vniuscuiusque contractus initium spectetur et caussa c. si procuratorem dedero 8. pr. D. Mandati*, aut *id, quod agitur c. quum quid mutuum 3. D. de Reb. cred. c. Lucius Titius 38. pr. D. Mandati*. Ex quo et illud est, quod ad mentem voluntatemque partium magis respici velint leges, quam ad verba c. *in conuentionibus 219. D. de Verb. Signif. c. vlt. C. Quae res' pignori*

oblig. poss. Nec fugere quemquam potest, quam saepissime ex eo, quod actum est inter partes, dirimantur difficillimae quaestiones, cuius rei insigne exemplum adparet in c. *Lucius Titius 24. D. depositi, collato cum c. sq. §. 1. ibid.* quae duo capita contra HOTOMANNI accusacionem contrarietatis, post NOODTII et BYNCKERSHOECKII curas, optime conciliat EV. OTTO in *Papin. c. 12 §. 3. p. 375.*

dici non potest, quam sit absolum et inconcinnum, tamen nec eorum negligentiam vñquam probabo, qui adeo rudem et indigestam molem volunt artem nostram esse, vt omnia dialecticorum praecepta peruerant, nec vtantur lumine illo, quo curatae finitiones acutaeque diuisiones et partitiones omnes fere artes collustrarunt, qui potius, quod in oratore CICERO^{d)}, id velim in iureconsulto requirere, vt non modo dialecticis sit instructus, sed habeat omnes philosophiae notos et tractatos locos. Sed multa is ipse de hac segnitie atque negligentia iurisconsultorum veterum quoque differit, qua illi dispersa esse omnia et diuulsa in iurisprudentia voluerunt, quum artis dialecticae praecepta parum curarent. *Omnia enim, inquit^{e)}, quae sunt inclusa nunc artibus, dispersa et dissipata quondam fuerunt.* Sed adhibita est ars quaedam extrinsecus ex alio genere, quod sibi totum philosophi adsumunt, quae rem dissolutam diuulsaque conglutinaret et ratione quadam constringeret. Cur igitur, quaeſo, hanc quoque artem ne nunc quidem in iuris ciuilis disciplina adhiberemus, quae efficeret fane, vt perfectam artem iuris ciuilishabemus, magis magnam atque vberem, quam difficilem atque obscuram? Ego vero in hoc quoque genere id ſemper tenui, quod CICERO^{f)} me docuit: *definitiones et partitiones, et harum lumine utens oratio, tum similitudines, dissimilitudinesque, et earum tenuis et acuta distinctione fidentium est hominum, illa vera et firma et certa esse, quae tuentur, non eorum, qui clament, nihilomagis vera illa esse, quam falsa.* Ex quo fonte, aut inficitiae, aut negligentiae puto, potissimum ortam esse opinionem eorum, qui religioni sibi ducunt, quidquam eorum, quae

in

d) *Orat. c. 33. f. 118.*

fition. Academicarum putat NONIVS c.

e) *Lib. 1. de Orat. c. 41. et 42.*

14. f. 43.

f) in *Lucullo*, quem *librum IV. Quae-*

in Tribonianeo legum codice finitionum loco scripta positae credunt, reiicere, emendare, corrigere; contra quos optime sententiam dixit Vir Illustris GEORGIVS CHRISTIANVS GEBÄVERVS^{g)}, Musarum Goettingensium, ipsiusque adeo iurisprudentiae elegantioris decus et ornamentum, dulce mihi nomen, dum *dimittendae sunt*, inquit, *et eliminandae ex arte nostra definitiones manifesto false*. *Quamuis enim iureconsultorum veterum et ipsius imperatoris apud nos non sit vallis auctoritas, eadem tamen nunquam eo valitura est momento, ut rectam rationem vincat aut legem.* Poterat quis forte tertiam hanc adiicere huius rei causam, quod ipsi dialectici in tradendis exponendisque regulis, secundum quas definitiones formari debeant, sint plerumque paullo negligentiores. Sed quum haec causa non propria sit iureconsultis, sed in omnes conueniat, nec id ipsum in omnes valeat dialecticos^{h)}, putaui, hoc omittendum potius, quam adducendum esse. Sed haec quum dispuo, video, me latius et uberiorius differere, quam institueram. Quare reuertar iam, vnde digressus sum. Scilicet institui, hac qualicunque lucubratiuncula specimen quoddam edere huius curationis in definiendo diligentiae, cui, ut dixi, permultum studendum putó. Sequestrationis autem notionem in primis elegi hoc tempore, in qua enucleanda versabor ita, ut primum, qua ratione vulgo soleant eam doctores nostri definire, ex-

A 3

ponam,

g) in elegantissima dissert. de *Just. et Jure.* §. 2.

b) Multa enim de hac definiendi arte eleganter sunt a veteribus jam disputata, in primis a CICERONE in *Topicis* c. 5. et 6. quibus adde *Lib.*

2. de *Orat.* c. 25. f. 108. sq. item *Orat. Partit.* c. 12. f. 41. et, qui eum sequutus est, QVINCTILIANO L. 5. c. 10. et *Lib.* 7. c. 3. Neque his temporibus desunt, qui hanc philosophiae doctrinam multis elegantissimisque libris perpolierunt.

ponam, dein, quid ego de hac re sentiam, proferam, tum propositis quibusdam quaestionibus, quae ad hunc locum spectant, et firmare sententiam meam conabor, et, quae in vulgari definitione minus recte posita, et quare, videantur, vberius tradam, quaeue obiici mihi posse praesentiam, remouere studebo, periculumque faciam, possintne pro hac, quam iam sequutus sum, ratione facilis quaedam res, de quibus disputari solet, diiudicari, quam quidem id fieri posse sentio ab iis, qui consuetam et communiter receptam viam in hac re ingrediuntur.

§. II.

SOLLEMNIS DOCTORVM DEFINITIO SEQVESTRI.

PRIMVM igitur, vt diximus, differendum erit de ea ratione, sequestrum definiendi, quam omnes fere doctores sequutos esse video. Qua in re mirum inuenio omnium fere consensum. Plerumque enim sic solent finire sequestrum iureconsulti nostri, vt dicant, rei litigiosae depositum esse. Quam finitionem quum dico vulgarem et communem iureconsultorum nostrorum, vix puto, quemquam futurum esse, qui aut neget id, aut in dubium vocare audeat. Ita enim plerumque legimus scriptum, ita erudiri in schoulis solemus, vt potius verear, ne mirum cuiquam videatur, hanc definitionem tam vnanimi fere consensu probatam, improbari a me et impugnari, quam, ne quis a me exigat, vt probem, sollemnem hanc esse doctorum definitionem. Sed ne qua in re statim ab initio defecisse videar, nominabo ex multis paucos, qui ita definierunt. Sunt vero celebrissima nomina SAMVELIS STRY-

CKII^a), IOANNIS SCHILTERI^b), MATTHIAE WESENBECKI^c), IOANNIS HARPPRECHTI^d), IOANNIS IACOBI WISSENBACHII^e), CONRADI RITTERSHVSII^f), IACOBI FRIDERICI LVDOVICI^g), IOANNIS HENNINGII BOEHMERI^h), IOANNIS GOTTLIEB HEINECIIⁱ), IVSTI MEIERI^j), IOANNIS RVDOLPHI ENGAVII^m), ALEXANDRI ARNOLDI PAGENSTECHERIⁿ), VLRICI HVBERI^o), LVDOVICI ENGEL^p), ANDREAE CLVDII^q), ANTONII AFFELMANNI^r), THOMAE LINDEMANNI^s), et qui vltimo loco nominandus non erat, HENRICI COCEII^t), qui omnes ita definierunt. Quibus iure meo et eos adnumento,

- a)* in *Vsu Mod. Pand. Tit. depositi* §. n) in *Aphorismis iur. L. 3. Tit. 15. §. 13.* et in *Cautelis Contract. Sect. 2.* 80. p. m. 279.
Cap. 3. §. 19.
- b)* in *Praxi Jur. Rom. Exercit.* 28. §. 61.
- c)* in *Comment. ad Dig. Tit. depositi* n. 6.
- d)* ad §. 3. *Instit. Quibus mod. re con-*
- e)* in *disputat. Iur. ciu. XXXII. §. 19.*
Heilborn. 1665. edit. pag. 352.
- f)* ad §. 3. *Instit. quem dixi.*
- g)* in *doctrina Pandecl. Tit. depos. §. 5.*
- h)* in *Institut. Iur. Canon. L. 2. Tit. 17. §. 1.*
- i)* in *Elem. Iur. Ciuit. sec. ord. Pand. d.* Tit. §. 227. et sec. ord. *Instit. dict.* Tit. §. 813.
- l)* in *Colleg. Iur. Argent. Tit. depos.* §. 21.
- m)* in *Elem. Iur. Can. L. 4. Tit. 28.* §. 250.
- o)* in *praelect. ad Inst. Tit. Quib. mod. re contr. obl.* §. 13. cum quo conf.
- p)* in *Colleg. uniuersi iuris canon. Lib. trah. oblig.* n. 10. Tom. 3. *Comment.* 2. Tit. 17. n. 1.
- q)* in *Tract. de Iure Sequestrationis c. 1.* n. 23.
- r)* in *disputat. de deposito*, quae est *quinta ex sexdecim illis contractuum materiam exhibentibus. Rostoch. 1624.*
- s)* in *Exercitationibus Iustinianis Rostochii 1625. editis disputat. 6. de contract. realibus etc. ibique de deposito.*
- t)* in *Diff. de feminarum sequestro respond. CONR. BUCHIO defensa a. 1698. recus. 1709. c. 1. §. 6.*

mero, qui totidem fere verbis sequestrum definit, praeterquam quod addant, esse id hac lege contractum, ut finita lite victori restituatur, quod multi fecerunt, veluti IACOBVS CVIACIVS^u), eiusque strenuus alias aduersarius FRANCISCVS DVARENVS^v), GERARDVS NOODT^x), JVSTVS HENNINGIVS BOEHMER^y), IOACHIMVS HOPPIVS^z), CORNELIVS VAN ECK^{aa}), IOANNES IOACHIMVS SCHOEPEER^{bb}), LVEDERVVS MENCKEN^{cc}), GEORGIVS ADAMVS STRVVIUS^{dd}), WOLFGANG ADAMVS LAVTERBACH^{ee}), VLRICVS HVBERVS^{ff}), GEORGIVS FRANTZKIVS^{gg}), BERNHARDVS SVTHOLT^{hh}), HENRICVS RAHNENⁱⁱ). Eandemque finiendi rationem feruarunt etiam hi, qui in iurisprudentia tradenda in primis philosophari studuerunt, nouaque

^u) ad Lib. 2. Pauli ad Edict. ad c. 6. cc) in *Theoria et praxi Pand. ibid. D. depositi*, item in *Recitat. ad Tit. §. 15.*

D. de *praescript. verb.* eiusque c. 17. dd) in *Syntagm. Iur. Ciu. Exercit. 21. §. vlt.* et in *Paratitl. ad Cod. Tit. de tb. 46.*

probib. seqestrat. pec. ee) in *Coll. Theor. Pract. Pand. d. tit.*

^v) ad *Tit. Dig. Depos. c. 1. in Operib. Francof. editis a. 1598. p. 1005. sq. et* §. 45. et totidem verbis in *Compen-*

Schuetziano.

ad Tit. C. de probib. seqestr. pec. ff) in position. iur. contract. ad Pand. p. 896. d. tit. §. 5.

^g) in *Comment. ad Dig. Tit. depos. in gg) Comment. ad D. eod. tit. n. 43.*

Operibus Colon. 1732. edit. Tom. 2. hh) in Diss. de Contractib. qui re ineuntur pag. 289. quae est decima tertia ex undeviginti illis, quibus uniuersum ius in-

^y) In *Introd. in ius Digest. Tit. depos. §. 19.* stitutionum explicauit Harderuici 1665. ^z) ad §. 3. *Inst. Quib. mod. re contrah. oblig.* editis §. 53. p. 333.

^{aa}) in *Princip. Iur. Ciu. Tit. depos. §. 16. ii)* in decade positionum de sequestro

^{bb}) in *Synopsi iur. priu. rom. et forens.* resp. IOACH. STEPHANI defensa Rostoch. 1652. posit. 3.

que methodo eam tradiderunt, ut HERMANNVS VVLTEIVS ⁱⁱ), NICOLAUS VIGELIUS ^{mm}), GREGORIVS BICCIUS ⁿⁿ), GEORGIVS ADAMVS STRUVIUS ^{oo}), IOANNES HENRICVS DE BERGER ^{pp}), IOANNES PAVLVS KRESSIVS ^{qq}), IOANNES LEONHARDVS REICHEL ^{rr}), IOACHIMVS GEORGIVS DARIUS ^{ss}), DANIEL NETTELBLADT ^{tt}), et, qui ipse dialecticam iuris scripsit, MATTHIAS STEPHANI ^{uu}). Sed eheu! iam satis est, eruntque et illi ipsi contenti hac multitudine, qui mirum in modum delectantur adspectu illo tot nominum, vndeunque collectorum, quibus si lubet, hunc numerum augere, ablegamus illos ad dulcissimum fontem, ex quo haurire solent, *Bibliothecam iuris LIPENII*, *BUDERI*, *IENICHII* opera confectam, in qua siluam inuenient scriptorum de sequestro. Nos quidem in hoc genere nominandi doctores insigniter patientiam exercuimus, nec lubet plures recensere, quin potius a multis, qui haec forte legent, veniam rogamus huius tam multiplicis ac variae nominations, ex qua nolo quemquam suspicari, nos aliquam, inaneam fane,

aut

^{ll}) in *iurisprud. rom.* Lib. 1. c. 33. ^{rr}) in *Enchirid. institut.* Sect. 13. §.

^{mm}) in *Digestis Iur. Ciu.* Part. I. L. 5. 13.

c. 9. p. m. 521.

^{ss}) in *institut. iurisprud. priuatae Rom.*

ⁿⁿ) in *rebus quotidian.* Sect. 4. §. germ. Part. spec. Sect. 1. c. 2. §.

44. 45.

251.

^{oo}) in *Jurisprud. Rom.* germ. forens. L. ^{tt}) in *systemate elementari uniuersae iuri-*
3. Tit. 6. §. 9. *risprud. posit. communis imperii Rom.*

^{pp}) in *Oeconomia Iur.* Lib. 3. Tit. 2. germ. Tom. 3. P. 2. Lib. 1. Tit. 3.

§. 9. nr. II. lit. β. Edit. BACH. p. 458.

§. 307. collat. cum Tom. 2. P. 1.

^{qq}) in *specimine iurisprud. priuatae L.* Tit. 8. §. 360. n. 3.

3. Tit. 12. §. 16. Edit. secund. de a.

^{uu}) in *Institut. iur. Canon.* Lib. 3. c. 2.

1726. p. 519.

n. 15.

B

aut ostentationem , aut eruditionis gloriolam aucupari voluisse. Multum enim abest , quin hoc congerendi et compilandi studium aut eruditum , aut elegans putemus. Quin potius saepissime mirati sumus summam illorum patientiam , qui sine taedio tot compendio- la , systemata , dissertatiunculas euoluere possunt , vt in quavis re, cuilibet notissima , habeant , quorum nomina adscribant. Quare ne nimium his immoremur , adcedamus potius ad id , cuius caussa haec omnis , qualiscunque est , disputatio a nobis suscepta est. Se- quitur autem , quod erat propositum , vt iam exponamus ratio- nein , qua nos putamus recte sequestri notionem finiri posse. Placet autem ante pauca de grammatica huius vocis consideratione praemittere , quam ipsam eius curatiorein finitionem explicemus.

§. III.

DE VOCIS SEQVESTRI ORIGINE.

VIDETVR autem duplex potissimum hoc loco proponenda grammatica huius vocis contemplatio. Prima enim de origine eius- deim , de varia eius significatione altera erit circumspectio ; vtra- que ea nec inutilis ad id , quod quaerimus , indagandum , nec ideo a proposito nostro aliena est , nec denique , vt puto , iniucunda. Primum , quod nobis sumsumus , spectat ad id genus , quod *notatio- nem* CICERO ^{a)} adpellat , quia sunt verba rerum notae , quam *eam* dicit , *quum ex vi nominis argumentum ducitur , quam Graeci ιτυμολογίας vocant , id est , verbum ex verbo , veriloquium.* Pertinere autem haec vocis indagatio in primis mihi videtur ad definiendi stu- dium , quod mirum in modum hac arte iuuatur. Quam ob rem

QVIN-

a) in *Topicis c. 8. s. 35.*

QVINCTILIANVS^{b)} quoque, vt et nostri solent, licet paullo ali-
ter^{c)}, duplex ex eo finiendi conficit genus, quum breuiter, sed
apte, *finitus*, inquit, *aut vi, aut ἐλυμολογίᾳ*, et alibi^{d)}, *in defi-*
nitionibus, ait, *ad signatur etymologiae locus*. Fatemur autem, nos
quoque hoc genere delectari, quatenus recte et sobrie adhibetur,
nec minora illa quaeruntur, quibus multi paruis ingeniis, QVIN-
CTILIANO auctore^{e)}, ad foedissima usque ludibria dilabuntur. Varie
autem et multipliciter disputatum est et inter veteres et recentiores
de sequestri vocis origine. Veteres quidem in eo consentire vi-
dentur, quod a *sequendo* dictum putent sequestrum, sed varia est
ratio, qua ex illo verbo hoc deruant. HERENNIUS MODESTINVS
quidem, aequum est enim, vt ab hoc incipiamus, in sexto Pande-
ctarum libro^{f)}, *sequester*, ait, *dictus ab eo est, quod occurrenti*

B 2

aut

b) Lib. 5. instit. orator. c. 10.

*hominum, locorum, gentium, urbium*c) Conf. V. S. V. Clar. ERNESTII Initia
solidioris doctrinae Dialect. c. 1. §.
5. sqq.*requiramus —. Iam illa minora, in
quibus maxime studiosi eius rei fati-
gantur, qui verba paullum declinata
varie et multipliciter ad veritatem re-
ducunt, aut correptis, aut porrectis,
aut adiectis, aut detractis, aut per-
mutatis litteris syllabisue. Inde par-
uis ingeniis ad foedissima usque ludi-
bria dilabuntur. Sed haec QVINCTI-*

d) Lib. 1. c. 6.

*LIANVS de sua aetate, quae an in
haec tempora conueniant quoque, iu-
dicent alii.*e) Hoc utimur auctore, qui hac de re
apte ad rem nostram, loco, quem
modo diximus, ita differit: *Conti-*
net autem in se (etymologia) multam
eruditionem, siue illa ex Graecis ore
tractemus, quae sunt plurima, praec-
cipueque Aeolica ratione, cui est ser-
mo noster simillimus, declinata, siue ex f) Vid. c. sequester 110. D. de verb.
historiarum veterum notitia, nomina - signif.*Vid. c. sequester 110. D. de verb.**historiarum veterum notitia, nomina - signif.*

aut quasi sequenti eos, qui contendunt, committitur. Ideoque sequer-
strum is dicit sequi eos, qui contendunt. Sed contraria plane et
inuersa ratione AVLVS GELLIVS ^{g)} vocabulum hoc, ait, *a sequendo
factum est, quod eius, qui electus sit, utraque pars fidem sequatur.*
Quae totidem verba seruauit ISIDORVS HISPALIENSIS, dum huius
vocis originem descripsit ^{h)}). Recentioris acui critici aut alterutram
harum definitionum sequuti sunt, aut nouas aliasque ingressi sunt
vias. ANDREAS quidem ALCIATVS, quis enim dignior inueniri
potest, qui primo loco nominetur? MODESTINI rationem improba-
uit, et sequutus videtur GELLIVM ⁱ⁾, hac ratione potissimum mo-
tus, quod *occurrere et sequi* pro similibus adcipiat iureconsultus,
quum tamen haec non tantum diuersa, sed plane contraria vide-
antur. Quam quidem dubitationem licet non nulli probarint ^{j)}, a
plurimis tamen reiecta ea est. Ita, ingeniose, sed nimis subtiliter,
vt mihi quidem videtur, PETRVS PERRENONIVS ^{m)} duobus his ver-
bis duplex sequestri genus denotari censuit, alterum eorum, qui
sponte se ac suam operam contendentibus offerunt, alterum eo-
rum, qui electi electionem, adprobant. Magis placet LVDOVICI

CHA-

g) in Noct. Attic. Lib. 20. c. vlt.

RONDAM πειθαρῶν L. 1. c. 6. n. 3.

b) Lib. 10. Origin. s. etymologiar. s. v.
sequester.

in Thesaur. EV. OTTONIS Tom. 1. p.

700. et alios.

i) Ita enim apud multos scriptum inue-
nio, quibus contigit illa felicitas, AL-
CIATVM inspiciendi, qua destitutum
me queror. Auctores sequutus sum
hac in re 10. CORASIVM Lib. 3. Mi-
scellan. c. 2. n. 4. 5. LVDOV. CHA-

l) vt CORAS. loco, quem modo dixi.

mus, et IOA. BRECHAEVS ad c. 110.

D. de V. S.

m) Animaduers. et variar. lect. Lib. 1. c.

15. in Thesauro Iuris EV. OTTON.

Tom. 1. pag. 611.

CHARONDAE ^o) sententia , quam vberius exposuit ANDREAS CLVDI-
VS ^o , REBVFFIVM et FORNERIVM , quos nominat , sequutus , iun-
xiisse iureconsultum haec verba , non quasi diuersa , sed vt alterum
ex altero magis declaretur , et maiorem quasi viam adcipiat . Pari
fere ratione , vt obseruat HENRICVS RAHNEN ^p) , VLPIANVS ^q) iun-
xit duo verba non plane similia , dum *comitem* , ait , *adcipere de-
bemus eum , qui comitetur et sequatur.* Neque enim id reci-
piendum videtur , quod SCIPIO GENTILIS ^r) subtiliter disputat , sed
minus conuenienter . MODESTINVM enim , *quum ait : occurren-
ti , significare putat id , quod ISIDORVS et GELLIUS scribunt , seque-
strem a sequendo dici , quod eius , qui electus fit , fidem vtraque pars
sequatur ; quo sensu honestum sequestris nomen est , quum vero : se-
quenti , sordidum munus sequestrium indicasse.* Sed videntur haec
nec satis firma et pugnare inter se . Nam licet vera sit distinctio ,
ad quam respexit , inter sequestrum , qui honesto nomine dicitur ,
et cuius munus sordidum est et turpe , de qua mox erit aptior dis-
serendi locus , tamen non video , quomodo haec ex his verbis : *oc-
currere et sequi* excipi possit . Potestine enim vterque elegi a par-
tibus ? Et quare , quaelo , is , qui a partibus eligitur , potius *oc-
currere* iisdem , quam *sequi* eas dici debet ? Neque est vero admo-
dum simile , iureconsultum vtramque significationem , et hone-

B 3

stam,

ⁿ) locum modo nominauimus lit. *i.* ^p) in *Decade posit. iuridicar. de Seque-
stro. posit. i.*

^o) in *Tract. de Iure sequestrationis c. 1.* ^q) in *c. item apud Labeonem 15. §. ce-
n. 10. 11.* qui tamen recte *n. 12. in-* ^r) *Originum ad Pandectas Libro singul.
tempestiuam GVIL. FORNERII corre-
ctionem reiicit , qua in dict. c. 110. f. v. sequester. in EV. OTTONIS The-
D. de V. S. pro aut vult legi: et faur. Tom. 4. pag. 1370. sq.*

XIII DE SEQVESTRAT. DEFINIT. §. III.

stam, et sordidam, nulla eius rei mentione facta, vna finitione comprehendisse. Denique quod dicit, GELLIVM loqui de sequestro, qui honeste dicitur, de eo dubitari posse videtur, certe id ipsum non liquet. Sed haec de ALCIATO sufficient. Contra vero IACOBVS CVIACIVS⁵⁾, dignissimus, qui post illum nominetur, MODESTINVM sequitur, reiecta grammaticorum notatione, cui multos ad sensisse facile intelligitur⁶⁾. PETRVS PERRENONIVS quidem et SCIPIO GENTILIS, quos modo nominaui, conciliare student vtramque deriuationem, sed re penitus inspecta PERRENONIVS magis cum GELLO facere videtur. Sequuntur illi, quos diximus, relicta vtraque veterum notatione, nouam sibi excogitasse originem vocis. Primum horum nominamus GERARDVM IOANNEM VOSSIVM⁷⁾, qui sequestrum deriuat ab antiquo verbo *sequo*. *Sequo enim, inquit, est dico,*
Ἐπω, quia dicat sententiam inter partes. Sed *sequo* quidem antiquum fuisse verbum auctore GELLO⁸⁾ constat, at nescio, vnde probari possit is, quem huic antiquae voci tribuit, significatus. Certe quod GELLIVS dicit⁹⁾, firmare potius videtur, vtrumque verbum idem significasse. Id est enim, quod dicit *rationem* vtriusque verbi *sequor* et *sequo* unam esse. Sed et MÈVRSIVM, et MARTINIVM hanc

- 5) in Recit. follem. ad Tit. de V. S. ad c. sequester, quod ille numerat 109.
 6) Sunt inter eos LVD. CHARONDAS, CLVDIVS, RAHNEN iis libris et locis, quos iam indicauimus.
 7) in Etymologico linguae lat. l. v. sequor.
 8) Lib. 18. Noct. Attic. c. 9. PRISCIA-
 NVM quoque testem nominat GES-
- NERVS in Thes. Linguae Rom. l. v. sequor in fine, veteres etiam sequo in actiua forma dixisse.
 9) Verba GELLII haec sunt: *Et sequo* et *sequor*, et item *secta* et *sec-
 ctio* confuetudine loquendi differunt, sed qui penitus inspexerit, origo et ratio vtriusque una est.

hanc deriuationem probasse, relatum lego^y). Miror autem, IOANNEM SCHILTERVM^z), qui Modestini etymologiam ut minus adpositam, ita negligentiorem grammaticae analogiae iudicat, velle VOSSIO adsentire videri, quum tamen aliam rationem, cuius nescio an ipse sit auctor, sequutus sit. Vult enim *vt campester syluester, pedestre, equester, ita etiam sequestrum a nomine, licet obsoleto, sequus, h. e. aliis descendere.* Itaque sequestrum vi vocis, dicit, esse *alium, medium et tertium*, cui res controuersa in depositum collocetur. Sed nescio, an hoc dari possit viro docto, in quo omne suae deriuationis fundamentum positum est, fuisse quondam huiusmodi nomen adiectuum, quod grammatici vocant, *sequus*, cui illam vim tribuerint veteres, vt denotaret idem, quod *alius*. Certe VOSSIVS, cuius tamen auctoritate vti videtur, huius nominis mentionem plane non fecit^{aa}). Quare vereor, ne quis, quod ille duriuscule in MODESTINVM dixit, in ipsum retorquent, in quo non puto tantum grammaticae eruditionis, quantum in vetere illo Iureconsulto, fuisse. Sed plane

y) in AEGIDI MENAGII *Amoenitatibus iuris Civilis* c. 39. p. m. 347. Ipsos enim illos auctores inspicere mihi non licuit.

z) in *praxi iuris Rom. exercit.* 28. §. 61.

aa) Meminit quidem aduerbii illius *secus*, h. e. *aliter*. Sed nec obsoletum hoc est, nec nomen adiectuum, idque ipsum SCHILTERVS a nomine suo obsoleto distinguit. Occurrit

quidem apud veteres nomen substantiuum *secus*, neutrius generis et indeclinabile, in primo et quarto casu, quem dicunt grammatici, denotante idem, quod *sexus*, item praepositio antiqua *secus*, pro qua posterioribus placuit *secundum*, vid. GESNER. *Theſ.* et VOSSIVM f. v. *secus*, sed illius nominis nusquam inuenio a criticis esse factam mentionem.

plane SCHILTERVM sequutus est HENRICVS COCCEII^{bb)}, qui itidem et VOSSIVM nominat, fidens procul dubio SCHILTERO, cuius quoque verba sua fecit. Propius ab hac ratione abesse videtur ea, quam HENRICO VALESIO tribuit MENAGIVS^{cc)}, quem sequestri vocabulum dicit a voce *secus* deriuare, ideo, quod *res secus*, i. e. *iuxta sequestrum deponatur*, quod quidecum paullulum contortum esse videtur. Aliam viam, ab aduerbio *secus* illam deriuandi vocem, ingressus est IOANNES FRIDERICVS GRONOVIUS^{dd)}. *Sequester* enim, ait, *meo iudicio non a sequor, quod GELLIO creditum; sed a secus, quasi secuster, ut a magis magister, a minus minister dictus, quoniam interuenit dissidentibus, ipse neutrarum partium, semotus ab utroque, et liber a causis eorum, aliasque, atque certantes.* Sed de vtriusque vocis et *ministri* et *magistri* notatione non vna est doctorum virorum opinio^{ee)}, quare nec haec adeo certa esse videntur. Sed nec omittenda est ipsius AEGIDI^{ff)} MENAGII, quem paullo ante nominauimus, deriuatio, elegans illa sane, et ingeniose excogitata. Posset etiam, inquit, τὸ sequester deduci ἀπὸ τῆς δικαίων. δικάζω, δικαζης, et laconice δικασης, συμβολη, sequester: quae mea est sententia. Digna sane tanto viro, cuius ingenii laus maxime celebratur inter eruditos, cui lubentissime ego quidem adcessurus eram, si hoc, de quo tamen dubito, posset Graecorum auctoritate firmari, δικασης quoque dictum esse eum, quem *sequestrem* Romani adpellant. Denique multos inueni, qui acriter impro-

barent

^{bb)} in Dist. de feminar. sequestro c. 1. ^{dd)} in notis ad TACITI Annal. Lib. 3.
§. 5.

c. 71.

^{cc)} locum indicauimus supra lit. y. ^{ee)} Vid. VOSSIVM sub vtraque voce.

barent huius vocis a *secando* deriuationem ^{f)} , eadem autem qui suam faceret, praeter IACOBVM CVRTIVM ^{gg)}, inueni neminem, nec illi reprehensores quemquam nominarunt huius notationis auctorem. Perquam modeste is autem nec HERENNIVM improbare vult, nec illis , qui cum GELLIO sentiunt , detrahere , vereri tamen se dicit, *ne rectior ea sit sequestri etymologia , quod eos , qui contendunt , et inter quos rixa est , velut medius secat et dirimit.* Litterae C autem in QV mutationem facillimam putat , quum , si non eadem, certe proximam esse et similem harum litterarum vim , exempla *loquor* et *locutus* , *quassus* et *concussus* ostendant. En tantam doctorum virorum in huius vocis origine scrutanda dissensionem , quam si quasi arbiter et medius inter tot praestantissimos viros intercedens secarem , audacius quidem et arroganter id a me suscipi videri poterat. Neque adeo in hoc genere laborandum esse , et , quid verum sit, anxie quaerendum duxi , qui a TVLLIO ^{hh)} didicerim : minus de nomine laborandum esse , quum intelligitur , quid significetur. Scire autem , quid docti viri de hac re sentiant , quamque multipliciter in ea laborarint , id iucundum puto erudito homini , ideoque nec in hac quaestione volui hoc delectationis et oblectamenti genus a me praetermitti.

§. III.

ff) Exempli loco nomino : PETR. MVL-

CLVDIVM in *Tract. de iure sequestrat.*

LER ad STRVII Syntagm. Iur. Ciu.

c. 1. n. 9.

Exerc. 21, tb. 46. lit. a. HENR. RAH-

gg) Lib. 1. εἰκαστῶν c. 5. in *Tbes. EV.*

NEN in Diff. de Sequestro. posit. 1.

OTTONIS Tom. 5. p. 103.

hh) in *Topicis* c. 8. f. 35.

§. III.

DE VARIA SEQVESTRI SIGNIFICATIONE.

MAIORIS momenti et ponderis atque utilitatis ea est quaestio, ad quam tractandam iam progredimur, qua queritur: quae vis et notio huic voci insit, quidue eadem significetur? quae et ipsa grammatica est. Neque otiosa, puto, cuiquam videbitur haec tractatio hoc loco a nobis suscipienda, quo potissimum de sequestrationis notione curatius finienda disputare instituimus, in primis, quum multi iureconsultorum hanc quaestionem de multiplici et vario sequestri significatu neglexerint, quam nemo curatius CVIACIO tractauit ^{a)}), quem nos potissimum sequemur, quamquam plures, quam is recensuit, significatus distingui posse videntur. Vocabulum autem, licet πολύσημον, hanc tamen videtur generalem et commune habere notionem, ut significet tertium quemdam, qui medius inter duos pluresue intercedit aut adhibetur. Ad hanc enim generalem notionem videntur omnes significationes huius vocis posse quasi ad consensum reduci, ideoque hanc generaliter erutam praemittimus, ut ex eadem, quasi omnem vim vocis complectente, euoluantur singulae eiusdem adceptiones, et adpareat, quomodo ex simplicioribus, adiectis sensim aliis aliisque notionibus, natæ sint et compositæ variae significationes specialiores. Ita ad hanc

a) In primis ad c. sequester 110. D. de
V. S. vbi ex veteribus glossis tres
significationes tradit, ut sit seque-
ster vel μεσίτης, vel ἔντριπος, vel
συνθηκοφύλαξ. CVIACIVM ex-

scripsit PETR. MULLER ad STRVII
Syntagm. iur. ciu. Exerc. 21. tb. 46.
lit. a. eundem sequuti videntur CLV-
DIVS l. c. c. 1. n. 2-4. et RAHNEN
l. c. posit. 1.

hanc vniuersalem significationem procul dubio spectant versus VIRGILII^{b)}:

*Bis senos pepigere dies , et pace sequestra
Per silvas Teucri mistique impunc Latini
Errauere iugis.*

in quibus pacem sequestram dici pro induciis, inter omnes conuenit, idque ideo, quia induciae sint pax temporaria, et media inter bellum praeteritum et futurum, vti CORASIVS^{c)} explicauit. Primum autem specialiori significatione sequester dicitur conciliator negotiorum, seu interpres et internuncius, quo ad rem aliquam transfigendam utimur, quem et arbitrum hoc sensu Romani, Graeci μεσίτην vocant, ἀπὸ τῆς μέσος, quia est μέσος seu medius inter eos, qui aliquid contrahere volunt, quapropter etiam recentiori vocabulo mediator solet appellari. Quare hoc quoque sensu puto IVSTINIANVM μεσίτας intelligere, quos a testimonio dicundo arceri vult^{d)}, qui in vulgari nostra Nouellarum versione pariter ac a IVLIANO antecessore, et HOMBERGKIO ZV VACH dicuntur mediatores^{e)}. Quo sensu TERTULLIANVM^{f)} hac voce usum esse

C 2

CVIA-

b) Lib. II. Aeneid. v. 133. seqq.

TONEM in Thes. Tom. 5. pag. 1169.
seqq. cuius verba ille retulit.

c) in Miscellaneis Lib. 3. c. 2. n. 3.

f) de resurrect. carn. c. 51. quem locum non nominauit CVIACIVS, nec CLVIDIVS, qui tamen eum adscripsit, perinde vt SCIPIO GENTILIS in Orig. ad Pand. apud EV. OTTON. in Thes. Tom. 4. p. 1371. Sed indicauit eum cum aliis IO. FRID. GRONOV. ad TA. CITI Annal. Lib. 3. cap. 71.

d) Nouell. 90. c. 8.

e) de qua re legi merentur, quae scripsit HOMBERGK ZV VACH ad istam Nou. not. 67. vel potius DESIDERIVS HERALDVUS de Rerum Iudicat. aucto rit. L. 2.c.4.n.4. et 5. apud EVERH. OT-

CVIACIVS putat, dum seruatorem nostrum sanctissimum, *sequestrum Dei atque hominum* adpellat. Sed licet hoc optime conueniat, tamen videtur **TERTULLIANVS** magis ad specialiorem eam significationem, qua iureconsulti hac voce vtuntur, *respxisse*, dum *bic*, ait, *sequester Dei atque hominum adpellatus, ex vtriusque partis deposito commisso sibi*. Apte quoque hanc in rem obseruat **PETR. PERRENONIVS**^{g)}, referri huc posse **VIRGILII** versum^{h)}:

Dum medium paci se offert iustissimus vnus.

et qui ibi dicitur *medius pacis*, eum a **LVCANO**ⁱ⁾ *pacis sequestrum* adpellari, et a **SENECA**^{j)} *publicae gratiae sequestrum*. **CAIVS** quoque **SILIVS Italicus**^{m)}, vt hoc addam, *pacis sequestrem* dicit, qui pacem perficere studet. Neque omittendus est **SEXTI IVLII FRONTINI**ⁿ⁾ locus, quo dicit: *conciliauit (Philippus) animos eorum (scilicet: Byzantiorum, Rhodiorum et Chiorum) reddendo naues, quas ceperat, quasi sequestres futuros ordinandae pacis inter se atque Byzantios*. Denique huc referto, quae **QVINCTILIANVS**^{o)} scribit: *Quomodo autem sequester ille et media litium manus, et quidam interpres impendet aequo animo laborem in alienas actiones, quoniam dicturus ipse non sit?* Loquitur de iis oratoribus, qui non ipsi a partibus et litigatoribus discunt ea, quae sunt in causa, ad eamque spectant, sed doceri amicos iubent, vt ab his, intermediis quasi, seu media litium manu et interpretibus, discant. Hoc modo igitur, vti patet

g) *Animaduersion. et variar. lect. Lib. 1*) locum non nominavit, nec ego in I. c. 15. quem exscriptisse videtur uenire potui.

CLVDIVS, licet eum non nomina- m) *Lib. 6. de bello punico v. 347. vt au- uerit.* cto mihi est **GESNERVS** in *Theſ.*

h) *Lib. 7. Aeneid. v. 536.*

n) *Lib. 1. Strategemat. cap. 4. n. 13.*

i) *Lib. 10. v. 472.*

o) *Lib. 12. Instit. orat. c. 8.*

patet ex exemplis propositis, in bonam partem dicuntur sequestri. Sed est quoque alia, eaque huic notioni per quam ad finis, vocis significatio, qua in malam partem ea adcipitur, ut conuicium sit, sequester adpellari [¶]. Id ipsum autem dupli ratione factum esse inuenio, quarum altera est altera paullo generalior. Specialior et magis restrictus significatus huius conuicii is est, quem Q. ASCONIVS PAEDIANVS ^{?)} nos docet, quum interpretem et sequestrem distinguit, hac ratione: *deponitur in sequestri, adcipitur ab eo, qui corrumpitur, recipitur, id est, promittitur, id est, pro iudicato respondetur.* Item: *sequestres sunt, apud quos pecunia deponitur, interpretes, per quos inducitur pactio.* Huius autem generis sequestrium mentionem fieri in primis apud veteres inuenio, dum aut de corrum pendis iudiciis agitur, aut comitiis, in primis in criminis ambitus et in fodalitiis. Quod ut clarius pateat, proferam in medium quaedam veterum loca, in quibus sermo est de hoc genere hominum. Ita sequestres aut interpretes iudicii corrum pendit diserte occurruunt apud CICERONEM hoc loco ^{r)}; *moneo, praedico, ante denuncio, qui aut deponere, aut recipere, aut adcipere, aut polliceri, aut sequestres, aut interpretes corrum pendit iudicii solent esse, qui que ad hanc rem aut potentiam, aut impudentiam suam professi sunt, abstineant in hoc iudicio manus, animosque ab hoc scelere nefario.* Ita

C 3

quoque

p) Diserte id CICERO dicit *Orat. pro M. Coelio c. 13. s. 30.* *Adulter, impudicus, sequester, conuicium est, non ad- cusatio.*

q) apud DIONYS. GOTHOFREDVM in *Auctoribus Linguae Latinae in unum corpus redactis Geneu. 1623. edit. pag.*

1363. ex quo loco firmatur id, quod obseruat V. S. V. CL. ERNESTI in Clau. Cic. s. v. *sequester.*

r) *Act. 1. in Verrem cap. 12. s. 36.* ad quem locum pertinet illa ASCONII explicatio, cuius modo mentionem feci.

quoque c. CLAVDIUS, in Sicilia sequester istius (Verris), interpres, confector negotiorum dicitur^{s)} eodem sensu, et SENTVS VIRBIVS, *sequester in iudice corrumpendo* adhibitus vocatur^{t)}. Hi igitur sunt sequestres corrupondorum indiciorum. Sed sunt quoque alii corrupondarum tribuum conductores, quibus vtebantur in primis in ambiendis honoribus. Quo sensu palam est, CICERONEM^{u)} hanc vocem adhibere, quum dicit: *Quod, haud scio, an de ambitu et de criminibus istis sodalium ac sequestrium (quoniam hoc incidi) similiter respondendum putem.* Qui hi fuerint sequestres et sodales, interpretes item et diuifores, vberius et eleganter disputat CAROLVS SIGONIVS^{v)}. Sunt autem hi iidem, qui et tribus venditores et corruptores et sequestres a CICERONE^{x)} vocantur. Sed ab hisce, quas dixi, specialioribus significationibus, extensa deinceps posteriori aetate, et latior facta est vocis notio, vt omnem socium delicti et facinoris denotaret, quo sensu hac voce usus est IULIVS FIRMICVS Maternus^{y)} et LVCIVS APVLEIVS, dum asinum *virginalis fugae sequestrum* i. e. adiutorem et socium adpellat^{z)}, et alio loco *anum quamdam stupri sequestram et adulterorum internuntiam* vocat^{aa)},

cuius

s) *Adeus.* in Verrem Lib. 2. c. 44. f. consocii in quibusdam malis et Lib. 6.

108.

c. 31. sequestres aut turpium libidinum ministri.

t) orat. pro A. Cluent. c. 8. f. 25.

z) Metamorph. L. 6. quem locum pa-

u) orat. pro M. Coelio c. 7. f. 16.

riter vt illa FIRMICI nomino fide

v) de Iudicis Lib. 2. c. 30. vbi de be-

GESNERI, posteriorem tamen FIRMIC-

nignitate differit, et de vi sodalitiorum

CI locum laudauit quoque IAC. GO-

in Tom. 2. de Antiquo Iure Pop. Rom.

THOFREDVS loco mox nominando.

Edit. quae Lips. et Hal. 1715. prodiit

pag. 645. sqq.

aa) Lib. 9. Metamorph. vt obseruat

w) orat. pro Cn. Plancio c. 16. f. 38.

SCIPIO GENTILIS in originibus ad

y) Lib. 3. Astronom. c. 13. sequestres et

Pandect. l. v. sequester.

cuius generis sunt, quos IVSTINIANVS Imperator μέσους καὶ ὑπουργοὺς dixit ^{bb}). Sequestres quoque in hoc sensu malo occurrunt in constitutione quadam VALENTINIANI, VALENTIS et GRATIANI ^{cc}), in qua ita scriptum est: *Viduae intra XXV annum degentes, etiam si emancipationis libertate gaudent, tamen in secundas nuptias non sine patris sententia conueniant. In oppugnationem cessent itaque sequestres, atque interpretes, taciti nuncii, renunciique corrupti.* Quibus ita expositis satis patebit, quinam fuerint inhonesti illi et turpes sequestres. Ex quo factum puto, quod P. LAVINIVS verbum *sculna*, quod idem denotat ac sequester ^{dd}), retulerit inter verba fôrdida. Progredior iam ad aliam vim vtrique voci communem, qua significatur συνθηκοφύλαξ. Ita enim CYRILLVS vocem *sculna* in glossa interpretatur, sicuti PHILOXENVS in glossa eandem vim voci *sequester* tribuit ^{ee}). Est autem συνθηκοφύλαξ, qui custodit συνθήκας i. e. pacta, conuenta, seu, vt eleganter vertit CVIACIVS ^{ff}), *custos sponsionis* (gallice: *qui garde le gage*), vel custos pignoris positi, quasi apud arbitrum, ab iis, qui aliqua de re inter se sponsione contendunt

^{bb}) in Nov. 134. c. 10. in vulgari versione est: *medii ministri.* HOMB. ZV

VACH vertit: *qui interuenerunt, et dd) Vid. AVL. GELL. Noct. Attic. L. 20. ministri fuerunt.*

^{cc}) quae est *prima Codic.* Theod. *de ee) Vid. not. ad AVL. GELL. l. c. quae nuptiis* (L. 3. Tit. 7.) ad quam conf. IAC. GOTHOFREDI *Comment. Tom. I.* pag. 318. exstat quidem eadem quo- que constit. in Cod. Iust. rep. prael. occupatque locum duodeuicesimum ^{ff}) ad c. *Sequester D. de V. S.*

in Tit. *de Nuptiis*, sed ista verba ibi omissa sunt.

c. ult.

f) Vid. not. ad AVL. GELL. l. c. quae sunt in editione, quae ex ANTON. THYSII et IAC. OISELII recensione prodiit Lugd. Bat. 1666. ex quibus haec hauisi.

XXIII DE SEQVESTRAT. DEFINIT. §. III.

dunt ^{gg}). Quae quidem vt plene intelligantur, sciendum est, mo-
ris fuisse veteribus, vt, dum duo pluresue sponsione de quadam re,
quae dubia videbatur, certarent, darent aliquid tertio cuidam, quasi
arrhae et pignoris loco, qui non tantum illud custodiret, verum
quoque, quum de sponsione certaretur, controversiam dirimeret, et
quis vicisset, pronunciaret. Elegans est huius rei exemplum ab
AVRELIO THEODOSIO MACROBIO ^{hh}) relatum, quod praeteriri hoc lo-
co non debet, nec piget illud adscribere, vt, qui haec legant,
habeant in promtu. En verba eius : *Quum ANTONIVS, quidquid
mari, aut terra, aut etiam coelo gigneretur, ad satiandam ingluvi-
em suam natum existimans, faucibus ac dentibus suis subderet; eaque
re captus de romano imperio facere vellet Aegyptium regnum : CLEOPA-
TRA vxor, quae vinci a Romanis nec luxuria dignaretur, sponsione
prouocauit, insumere se posse in unam coenam sestertium centies. Id
mirum ANTONIO visum, nec moratus sponsione contendit, digna sculna
MVNACIO PLANCO* ⁱⁱ), qui tam honesti certaminis arbiter electus est.
Eandem historiam **PLINIVS** ⁱⁱ) quoque narrat, et **LVCIVM PLANCVM**
iudicem sponsionis vocat, qui victum **ANTONIVM** pronuncianuit.
Aliud simile exemplum huius generis sponsionis **XANTHI** et adole-
scantis cuiusdam de mari ebibendo certantium ex **MAXIMO PLANVDE**
Id adhuc nullum videtur in libro Plinii.
profert

gg) CVIAC. ad Lib. 2. Pauli ad edict.
ibique ad c. proprie in sequestro 6.D.
Deposit.

hh) in *Saturnal.* Lib. 2. c. 13. secun-
dum distinctionem PONTANI.

ii) Retinui enim antiquam illam lectionem, licet PONTANVS eam correxe-

rit hoc modo : *dignus sculna Manu-
cius Plancus.* MEVRSIUS pro dignus
legit: *dictus.* Mihi quidem in anti-
qua illa lectione omnia videntur cla-
ra, nec emendatione nec correctio-
ne indigere.

ii) Lib. 9. hist. mundi cap. 35. circa
finein.

profert IOANNES KIRCHMANNVS ^{mm)} , qui omnem hanc rem eleganter exponit , docetque , annulum esse datum ad huiusmodi sponsiones firmandas . Quum vero , vt diximus , apud huiuscemodi *συνκορύλαχα* et annulus hic deponeretur , et apud ipsum disceptaretur de sponsione facta , vt is arbitraretur , quis alterum vicisset , quis vietus ab altero esset , facile iam intelligitur , quare veniat , vt et hoc sensu arbiter vel arbitrator dici possit sequester . Spectare huc videtur ISIDORI ⁿⁿ⁾ interpretatio , quum *sequester* , ait , dicitur , qui certantibus medius interuenit , qui apud Graecos *μέσος* dicitur , apud quem pignora deponi solent . Et SERVIUS ^{oo)} *sequester* , ait , est aut medius inter duos altercantes , aut apud quem aliquid ad tempus seponitur . Erant ideo non quidein arbitri stricte sic dicti , qui ex compromisso arbitrium receperunt , quales sunt , vt PEDIUS docet , referente nobis VULPIANO ^{pp)} , qui iudicis partes suscepereunt , fine in que se sua sententia controuersiis imposituros pollicentur , sed potius ex eorum genere , quos *arbitratores* vocare hodie solemus , qui hactenus interueniunt , vt experiantur , an consilio suo , vel auctoritate discuti litem contendentes patientur , cuius generis homines etiam *μεσίται* a graecis vocabantur , vti docte et eleganter ostendit DESIDERIVS HERALDV ^{qq)} . Hoc sensu sequester apud PLAVTVM occurrit his versibus ^{rr)} :

- Tu
mm) Lib. sing. de annulis cap. 18. Est pp) c. Pomponius 13. s. Recepisse 2. D.
etiam elegans huiusmodi sponsio de receptis , qui arbitr. recep.
apud VIRGIL. Bucol. ecl. 3. v. 28. sqq.
nn) Lib. 10. origin. f. v. sequester apud qq) Lib. 2. de auctoritate rer. iudicat. c.
DIONYS. GOTHOFRED. pag. 1087. 4. n. 4. in Thes. EV. OTTON. Tom. 2.
oo) ad VIRGIL. Aeneid. Lib. 11. v. 133. p. 1169.
quem locum supra dedi , lit. b. rr) in Rudente Act. 4. scena 3. v. 65.

*Tu istunc bodic non feres, nisi das sequestrum, aut arbitrum,
Cuius haec res arbitratu fiat.*

Sed habemus quoque in libris nostris huiuscemodi sequestrum, qualis est is, cuius **VLPIANVS**^{ss)} mentionem facit, dum *si quis, inquit, sponsionis causa annulos adceperit, nec reddit victori, praescriptis verbis actio in eum competit.* Cui simile est illud, quod idem iureconsultus dicit^{tt)}: *Si apud te pecuniam deposuerim, ut dares Titio, si fugituum meum reduxisset, nec dederis, quia non reduxit: si pecuniam mihi non reddas, melius est, praescriptis verbis agere.* Non enim ambo pecuniam, ego et fugitiarius, ^{uu)} deposuimus, ut quasi apud sequestrem sit depositum. Sed quid? Ergo talis homo sequester non est? nec sequestria aduersus ipsum datur actio? Est omnino sequester, sed in eo sensu, de quo iam nobis sermo est, non in strictiori illa significatione, de qua mox dicemus, neque ideo sequestraria datur actio, quae competit tantum aduersus illum, qui strictiori et angustiori significatione sequester dicitur, eaque iureconsultis nostris in primis sollempnis est^{vv)}). Sequestrem huiuscemodi hominem

recte

^{ss)} c. *si gratuitam* 17. §. vlt. D. *de praescript. verbis.*

^{tt)} c. *si apud te* 18. D. *eod. tit.*

^{uu)} *Fugitiuarium* hic esse eum, qui serum fugituum persecutur, adeoque ipsum Titum, perinde ut **PAVLLO** *Lib. 1. Recept. sentent. Tit. 6. de fugitiu. s. 1.* docuit **CVIAC.** *obseru. L. 5. c. 8. add. Lib. 31. c. 11.* Nol- Jem tamen in hunc sensum cum **CVIAC.** *fugitiuarium* adcipere, qui est

in c. *qui vagat* 1. C. **Theod.** *Si vagum petatur mancipium (Lib. 10. Tit. 12.)* sed potius cum **GOTHOFREDO** ad illam constit. *Tom. 3. pag. 492.* edit. **RITTERI** sentio, qui ibi fugitiuarium eum esse interpretatur, qui serum fugituum occultat, quod ipsum postulat connexionis ratio, et sensus integri illius loci.

^{vv)} *Conf. PETR. PERRENONIVS Ani-*
maduers. et var. lect. Lib. 1. cap. 14.

recte vocari, quis dubitabit, quum ipse *VLPIANVS* ^{xx)} noster hoc vocabulo vtatur in specie quadam huic non absimili. Quare autem non datur depositi actio? Videtur ideo non dari, quia pecunia non erat deposita hac lege, vt mihi redderetur, sed vt tu Titio illam dares, si is fugitiuum meum reduxisset. Quod si fecisset, neque tu ei dari voluisses, potueram tecum depositi actione experiri, quia erat hac lege depositum. Iam, quum non reduxit Titius, non possum, quia lex contractui adiecta non exstitit, nec id, quod iam volo, scilicet vt tu mihi reddas, in contractum deductum erat. Relinquitur ergo, vt praescriptis verbis tecum agam, quod ideo melius esse dicit iureconsultus. De sponsionibus illis autem, in quibus talis sequester veniebat, in primis publicis, eleganter exposuit doctissimus Iureconsultus *Toletanus PETRVS PANTOIA DE AIALA* ^{yy)}. Adparet quoque aliqua huius rei similitudo in sponsioni-

D 2

bus

^{xx)} Vid. c. si quis adfirmavit 9. §. *La-beo* 3. D. de dolo malo. *Conf. CVIA-CII Recit. ad Tit. D. de praescript. verb.* ibique ad d. c. 18.

^{yy)} in praestantissimis *Comment. in Tit. D. et C. de aleatoribus* ibique ad c. in quibus rebus 3. D. d. t. n. 4. sqq. in *EV. OTTON. Thes. Tom. 4. pag. 989. sqq.* Nec satis scio, annon pos- sit ex hoc more veterum, arrham seu pignus dandi in sponsionibus et ludis, aliquid elici ad intelligenda verba, quae sunt in antiquo numo:

qui ludit arrham det quod satis est. Sed quum hoc fieri posse neget Vir illustris et clariss. CAROL. FERDIN. HOMMEL. in *iurisprud. numismat. il-lustr. ad momin. 24. pag. 71.* qui lon-ge maiori eruditione instructus ad-cessit ad hoc monumentum explican-dum, quam quae vñquam a me pot-erit exspectari, nec licuerit inspice-re Viri Excellent. Clariss. CHRISTI-ANI ADOLPHI KLOTZII libellum, quem *de contumeliosis numis* scripsit, in quo se de sensu huius numi expo-suisse

XXVIII DE SEQVESTRAT. DEFINIT. §. III.

būs et sacramentis, quibus litigatores apud Romanos in initio litis inter se contendere et se prouocare solebant ^{zz}). Denique *sequester* dicitur in primis iureconsultis nostris is, cui quidquam committitur ad auertendum periculum, quod alter contendens sibi metuit ex possessione alterius euenturum, quo sensu frequentissime in libris nostris occurrit. Sed de hac significatione hoc loco plura proferre non lubet ^{aaa}), quum spectet ea ad ipsam sequestrationis notionem,

quam

suisse ipse indicat in *Auctuario iuris-prud. numismaticae* hoc, ipso anno edito pag. 62. nolo quidquam de hac re, quam nondum satis meditatus sum, hoc loco differere.

^{zz}) de quo ritu vid. BRISSON. *de formulis Lib. 5. c. 7.* et quae ibi BACHIVS in edit. a se 1754. curata notauit. SIGON. *de Iudiciis L. 1. c. 21. Tom. 2.* de A. I. P. R. p. m. 466. sqq. et IO. GOTTL. HEINECCHI *Diss. de pecunia, in casum, si caussa quis ceciderit, in iudicio seponenda*, item SCHREITER V. C. *Diss. 2. de sacramentis.*

^{aaa}) Neque haec quidem tam late et copiose eram prosequutus, quae hucusque de grammatica huius vocis consideratione, in primis de variis eiusdem significationibus, differui, nisi animus mihi fuisset, dare, hac commoda occasione mihi oblata, spe-

cimen quoddam huius generis tractationis curatius instituendae. Diu enim multumque optauit et desiderauit, ut quis non tantum, quod BRISONVS fecit, colligeret omnia verba in libris nostris obuia, sed ut hanc collectionem hac ratione susciperet, ut, quae vis cuilibet voci quouis loco, quo ea occurrit, insit, curatius expenderet. Quia in re posse quemquam optime sic versari puto, ut primum vocis originem adducat explicitque, dein, si fieri possit, (potest autem, licet non in omnibus, certe in plurimis) vniuersalem, quae voci insit, notionem definit, tum speciales quaseunque et varias significations vocis iusto ordine indicet, demonstretque simul, quomodo ex altera vocis significatione sit alterata, quid commune inter se omnes significi-

quam curatius iam definire operam dabimus. Quare id unum addamus, quod ad grammaticam huius vocis considerationem spectat, esse eam multiplicis formae. Nam et nominis substantiui, quod dicunt grammatici, et adiectiui formam habet, flectiturque tam ad secundum, quam ad tertium typum declinationum, ut exempla et in libris nostris, et in veteribus Latii scriptoribus obuia sat multa docent.

§. V.

FINITVR NOTIO SEQVESTRATIONIS.

QVARE iam adcedo ad id, cuius caussa potissimum haec omnis disputatio suscepta a nobis est, ut scilicet periculum faceremus, cu-

D 3

ratius

significationes habeant, quid quae-
uis sibi proprium, qua in re et hoc
non inutiliter, certe iucunde, saepius
quaeritur, quae significatio vocis
tempore potissimum prior fuerit, et
quomodo ex eadem reliquae sint sen-
sim natae, denique cuius significatio-
ni singulari subiungat loca illa, qui-
bus ea vox eo sensu in libris nostris
legitur, non tantum ita, ut nominet
loca, sed ut ipsa verba adponat, quo
statim iudicare possint legentes, an
recte cuique significationi quisque
locus subiectus sit. In hoc genere
autem, quo quaeritur, quo sensu quo-
nis loco vox quaedam adcipienda,
et intelligenda sit, quum saepe sint
multae doctorum virorum dissensio-

nes et contentiones, de his quoque
aliquid adiiciat velim. Qua ratione
si quis vellet vir doctus BRISSONII
libros de verborum in iure significa-
tione post HEINECCII curas transfor-
mare, ideoque plane nouos confice-
re, is, puto, faceret rem gratissi-
mam omnibus non tantum, sed et
iucundissimam iis, qui iurisprudentiae,
in primis elegantiori, operam nauent.
Quam rem ut ipse perficere possem,
saepe optauit. Sed est ille labor
multorum annorum et hominis bene
in re grammatica et critica versati,
maxime autem omnibus praefidiis
multiplicis lectionis instructi. Qua-
re quum sentiam, quam sim eidem
impar, lubens eum aliis relinquo.

XXX DE SEQVESTRAT. DEFINIT. §. V.

ratius finiendi sequestrationis notionem, quam quidem vulgo id solet a doctoribus fieri. In qua re versabor ita, vt ipsam finitionem breuiter, ex CICERONIS praecepto ^{a)}, conceptam, diuisionis et partitionis lumine illustrem et magis declarem, vt pateat, quo usque haec notio extendatur, quaeque sub ea comprehendantur, quibusue modis sequestratio et fieri et perfici possit, dein ex his quae-dam axiomatica, quasi locos communes, deducam, eaque ita de-clarem, vt quantum potissimum haec nostra finitio differat a vul-gari et sollemni doctorum finiendi ratione, adpareat, diiudicari-que possit, quid verum sit, quid falsum. Finiri autem sic posse pu-tamus sequestrationem, vt eam dicamus actum, quo quid ad tem-pus in tuto collocatur, ad vitandum periculum, quod alter con-tendentium sibi ex eo euenturum metuit, quod id sit penes alte-rum. Vocant quoque hunc ipsum actum *sequestrum*, vt ple-rumque haec duo vocabula confundantur et pro iisdem adhi-beantur, licet proprie, si ea distingui debeant, id ipsum, quod in tuto collocatur, sequestrum dici debeat ^{b)}. Vocatur is actus et-

a) Quod continetur in ipsa definitio-nis finitione, quam Lib. 1. de Orat. c. 42. s. 189. sic effert: *Est definitio earum rerum, quae sunt eius rei pro-priae, quam definire volumus, breuis et circumscripta quaedam explicatio.* add. L. 4. ad Herenn. c. 25. s. 35. et Orator. c. 33. vbi tamen in orato-re requirit, vt, quum rem definiat,

id non faciat tam preesse et anguste, quam in illis eruditissimis disputatio-nibus fieri soleat.

b) Vid. CLVDIVM in Tract. de iure seq-uestrat. c. 1. n. 22. vbi siluam do-ctorum inuenies. Adde, si lubet, HENR. COCCEII Diss. de feminar. se-questro c. 1. §. 6. et HENR. RAHNEN in Diss. de sequestro. posit. 1.

iam *sequestre* in libris nostris a PAVLLO ^{c)} et LABEONE ^{d)}). Sequestratio autem quum fit, *sequestrari* quid dicitur ^{e)}, quod verbum etiam, significatione latius extensa, occurrit in genere pro *sepone-re*^{f)}, ex quo id quoque ortum videtur, quod *sequestrare* dicatur pro *abrogare*^{g)}. Denique si tertio cuidam huiuscmodi quid committitur, is ipse dicitur *sequester*. Sicuti autem supra multis ostendi exemplis, communiter doctores aliter sequestrationem finire, ita hoc quoque loco reticere non possum, non multum ab hac nostra definitione recedere eam, quam CORASIVS ^{h)} format hunc in modum: *est rei possessae, de qua controversia est, aut fructuum eius, a possessore,*

c) in c. *proprie autem* 6. D. *depositi.*

Vbi IOA. FRID. GRONOVIVS in notis ad TACITI *Annal.* L. 3. c. 71. PAVL-

LI verba corrupta esse censet, et corrigit: *sequestro est positum pro in-*

sequestre est depositum. Sed quae teme-

raria crisis est, si haec non erit, qua corrigitur vox forte, quia alibi non

inuenitur? Caussa perorata est ab

HEINECCIO in *praefatione ad Obser-*

uat. BYNCKERSHOECKII, cui addi

potest hic ipse, vt multis aliis locis,

ita quoque *Obseru.* Lib. 8. c. 15.

d) in c. *seruus tuus* 33. D. *depositi.* ita

quoque *in sequestri esse oportet scri-*

ptum est in c. libertati 2. C. Theod.

de liberali caussa (Lib. IV. Tit. 8.).

Sed in c. vlt. C. *Quibus ad libert.*

proclam. non licet, quod est particula

et pars posterior illius capitii C.

Theodos. legitur: *in sequestro. In*
sequestri deponere dixit quoque A-
SCON. PAEDIANVS loco, quem su-
pra adscripsi §. 4. lit. q.

e) c. vlt. C. *de ordine cognition.* c. *si*
cum dotem 22. §. *sin autem* 8. D. *jo-*
luto matrim.

f) Loca ex PRUDENTIO, TERTULLIA-
NO et SIDONIO collegit GESNERVS,
quibus iungi potest THEODOSII Au-
gusti ad AVSONIVM epistola, in qua
se morem principibus solitum *se que-*
strare dicit.

g) in c. *largitionalium* 18. C. Theod.
de exactionibus (Lib. XI. Tit. 7.) vbi
ita: *recens conditae legis in hac par-*
te auctoritate sequestrata.

h) in *Miscell. iur. Ciuitatis Lib.* 3. c. 2. n. 1.

possessore, partium consensu, aut iudicis officio ex causa facta separatio. Neque AVGVSTINVS A LEYSER¹⁾ multum ab his discrepat, dum, *sequestratio est, ait, quando quis vel possessione ipsa, vel libero possessionis usu, lite pendente priuatur.* Denique etiam ISRAEL GOTTLIEB CANZIUS¹⁾ multum recedit a communi finiendi ratione, propiusque nobis adcedere videtur, dum ita finit, ut dicat: *sequestrum existit, quum bonum, siue mobile, siue immobile, non ab uno tantum, sed a pluribus, immo quandoque inuitis, iussu iudicis, tam in rei custodiam, tam in possessionem, in securitatem adseritur, usque ad exitum negotii.* Quae quidem ideo statim ab initio monere voluimus, ut adpareat, esse nos qualicunque certe modo tam iureconsultorum celeberrimorum, quam philosophorum clipeis tectos, adeoque non omni plane praesidio destitutos. Quo facto putamus, et illis satis quomodounque esse factum, quibus nihil placet, quod a communi et recepta ratione deuiat. Certe efficiemus, ut ne nos statim ab initio et inaudita causa, quasi ob *ἀἰρετού* plane nouam nec tolerandam condeinment. Si quid vero in nostra definitione inueniatur, quod in reliquis omnibus non est, id ideo adiectum a nobis est, quia persuasum nobis habemus, vti diximus (§. I.), fieri omnino debere, vt in definitionibus negotiorum iuridicorum exprimatur id, propter quod illa suscipiuntur, quodue iisdem effici intenditur. Contra vero quod omissum est in nostra definitione, in reliquis, in primis CANZII, expressum, id posse ideo omitti putuimus, quia rectius videtur ad diuisionem partitione inque referri, ad quam iam adcedimus.

§. VI.

i) in meditat. ad Pandect. spec. 177. me-
dit. 1. 2. *Iurispr. priu. uniuers. in ciuit. P. 2.*

D) in disciplinis moralibus. *Discip. 3. de*

S. 2. c. 5. §. 2089.

§. VI.

DE RATIONE DIVIDENDI NOTIONEM SEQVESTRATIONIS.

SEQVESTRATIONIS autem quum variae possint esse formae, sequitur iam, vt iusto ordine eas enumeremus. Diuisio autem notionis cuiusdam in suas species (quas CICERO^{a)} formas adpellat), quae in arte omnino abesse nequit^{b)}, tum demum perfecta videatur, quum, qua ratione facta illa sit, adpareat. Nam, quum genus quoddam in formas suas distribuimus, id agere debemus, vt, quae in genere, quod omnia amplectitur, quae eidem sunt subiecta, communia sint his omnibus, ea, adiectis aliis rebus, cuius formae et parti propria efficiamus. Quare omnino opus est, si omnia debent in arte penitus perspecta, planeque cognita, atque ab opinionis arbitrio sciuncta, scientiaque comprehensa esse, vt in quauis diuisione adpareat, quid sit illud commune, cui iam quid adiicimus,

^{a)} in *Topicis* c. 7. f. 30. Licet autem ibidem f. 31. dicat: *Formas qui putat idem esse, quod partes, confundit artem: et similitudine quadam conturbatus non satis acute, quae sunt secer-*

nenda, distinguit, ipse tamen fac-
pissime *partes quoque dixit pro for-*
mis, v. c. de Inuent. L. 1. c. 22. f. 32.
genus est, quod plures partes com-
pletebitur, ut animal. Pars est, quae
subest generi, ut equus, quae totidem
verba repetit ibid. c. 28. f. 42. et
paullo aliter Lib. 1. de Orat. c. 42. f.

189. Ita quoque *modi partes esse* dixit prudentiam et imprudentiam, *imprudentiae, inscientiam, casum, ne-*
cessitatem de Inuent. Lib. 1. c. 27.

^{b)} Nam CICERO *Lib. 1. de orat. c. 23.*
f. 109. ex eo probat, artem esse di-
cendi, et oratoris, quod in ea, quae
animaduersa sunt, verbis designata,
generibus illustrata, partibus distri-
buta fiant, licet, si ars definiatur stri-
cte, vt supra ib. c. 20. f. 92. neget,
artem oratoris esse ullam.

XXXIII DE SEQVESTRAT. DEFINIT. §. VI. VII.

mus, vt proprium inde conficiatur. In quo tamen genere, quia habet hoc ipsum interdum aliquantum difficultatis, videntur mihi multi, et plerique eorum adeo, qui vehementer de iurisprudentia in formam artis redigenda laborarunt, paullo negligentiores esse. Quod vt vitium vitem, prium considerabo hoc, quod dixi in omni sequestratione fieri, scilicet vt quid collocetur in tuto. In quo quum quaeri possit, quomodo id fieri queat? id primum determinabo et definiam. In quem locum incidit haec quaestio: quid sit id, quod collocetur sequestrando in tuto? Dein, quum dixi, sequestrationem esse actum, quo ad auertendum damni periculum quid fiat, alterum ex eo oritur, quod quaeri possit: quis illum actum suscipiat? quare de hac re secundo loco erit differendum. Quibus tum adiungemus tertium locum, quem postea declarabimus.

§. VII.

DIVISIO SEQVESTRATIONIS RATIONE MODI, QVO PERFICITVR.

PRIMVM igitur videamus, quid sit id, quod sequestretur? ex quo id ipsum clarius adparebit, quod maxime hic queritur: quibus modis fieri possit sequestratio? Potest autem, quod sequestratur, vel liber homo, vel res esse. Omnino enim et liber homo sequestrari potest^{a)}). Res vero et mobiles et immobiles esse pos-
funt,

a) Vid. HENR. COCCEII dissert. quam aliquoties nominauimus, CLVDIVS,
vbi saepius Cap. 5. ibique cas. 6. vs-
que 10. vbi inter alia cas. 8. n. 49.

mentionem fecit sententiae huius-
modi a Consistorio Rostochiensi pu-
blicatae, de qua causa vide ERN.
COTTMANN Vol. I. Resp. I. per tot.
ibique

sunt, de quibus postea plura erunt dicenda. De rebus autem potissimum hoc loco nobis erit sermo. Diximus autem, sequestrationem fieri, quum ex eo, quod quid sit penes alterum contendentium, alter sibi metuit periculum^{b)}. Ideoque intelligitur, in omni sequestratione rerum, alterutrum contendentium, aut rem, quae sequestratur, iam possidere^{c)}, aut certe mox possessurum esse, aut de ipsa possessione inter vtrumque contendи^{d)}. Fieri autem dupliciter potest, ut huic metui periculi ex possessione alterius imminentि occurratur;

E 2

pri-

ibique n. 434. mentio facta est huius sequestrationis, et sententia definitiua n. 786. adiecta. Ipse quoque CLVDIVS huic responso subscripsit n. 530. BOEHMER in *Iure Ecclesiast. Protest.* Tom. 1. Lib. 2. Tit. 17. §. 4-7. SAM. DE COCCEII HENR. filius in *Iure Controu.* ad Tit. D. depositi qu. 21. n. 4. negat, personas sequestrari posse. Non tamen hoc spectat c. si hominem 7. pr. D. depositi, in quo non de libero homine, sed de seruo sermo est, qui homo ibi VLPIANO, ut saepe in libris nostris, simpliciter dicitur. Seruus autem omnino potest deponi, de quo legi debent, quae sunt in c. depositum est. 1. §. si quis seruum 2. D. depositi.

b) id quod multis locis iuris nostri probatur, veluti c. si cum dotem 22. §. d) cit. c. 5. C. Quor. adpell. Vid. COTH-

peratores 21. §. vlt. D. de adpellat. et relat. c. ab exsequitione 5. C. Quorum adpellat. non recip.

c) Vid. cit. c. 22. §. 8. D. soluto matrimonio et c. ex litteris 2. X. de dolo et contum. Quo posteriori loco de sequestratione ob contumaciam rei sermo est, de cuius usu practico hodierno differit BOEHMER *Iur. Eccles. Protest.* Tom. 1. Lib. 2. Tit. 17. §. 2. p. 1160. Non tamen ita facile, si quis in possessione est, sequestratio fieri solet, ob metum armorum, quippe cui potest mandatis poenalibus occurri. Vid. ERNESTI COTMAN. NI *Respons. Iuris Vol. 3. R. 35. n. 127. conf. c. ad hoc 1. X. de sequestr. possess. et fruct.*

MANN. Vol. 2, Resp. 96. n. 99.

primum, dum efficimus, vt res ipsi plane auferatur, dein, quum rem quidem ab illo retineri permittimus, sed impedire studemus, quo minus is, qui possidet, ita de re disponere possit, vt damnum nobis ex eo oriatur. Cuius rei exempla haec sunt, dum res ob-signatur, omnia, quae ad-sunt, consignantur, aut usus rerum impeditur alio quocunque modo. Qui quidem duplex sequestrandi modus non neminem diuersitate, sed re tamen distinguitur. Nec inutilis est haec distinctio, quum illud postremum, quod diximus, sequestrationis genus, quod late patet, saepissime aut exigatur, aut decernatur, quasi sequestrum non sit, ideoque incidat saepe quaestio: iurene hoc fieri possit, an iniuste^e)? Sed reuertor ad primum genus, quo re sequestranda plane priuatur is, ex cuius possessione damnum nobis metuimus, ubi noua incidit quaestio: quo fine id fiat? Et respondetur: Fieri id posse aut ideo tantum et vnicē, vt ne alter in nostri praeiudicium de re illa disponat, aut ideo quoque, vt omni possessione rei, quam ciuilem vocamus, priuetur. Ita enim IULIANVS^f) distinguit. Quod vt vtrumque comprehendemus definitione nostra, diximus generaliter, id agi in sequestratione, vt quid in tuto collocetur. Sed quacunque intentione vel mente dimissa res sit a possessore, amplius iam quaeritur, qua ratione alter tutus praesletur a periculo, quod metuit? Poteſt autem id ipsum dupliciter fieri. Aut enim tertio cuidam committi-

tur

e) cuius rei elegans est ex ima praxi defumtum exemplum vna cum reponso ICtorum Helmstadiensium apud LEYSERVUM Spec. 177. med. 1. 2. f) c. interessē puto 39. D. de acquiren- cum quibus conferri merentur, quae

differit CORASIVS l. c. n. 7. seqq. item COTHMANNVS Respons. Acad. 51. n. 318-329. Add. MEVIVS P. 2. Dec. 239. da vel amitt. possēt.

tur res seruanda, aut seponitur, si mobilis est, in alium quemdam locum, quo tuta sit a manibus eius, quem metuimus. Illud dum fit, is tertius, qui medius interuenit inter contendentes, *sequester* adpellatur, tumque res dicitur *sequestro collocata*^{g)}. Verum non in omni sequestratione sequester interueniat necesse est, sed potest et sine eo sequestratio perfici, veluti si res mobilis apud officium deponitur^{h)}, quo facto in primis potest *in medio iure locata* diciⁱ⁾, aut si ad aedem deponitur^{j)}. Quod si vero sequester eligitur, cui committatur vel possessio rei, vel custodia tantum, conuentione opus est, qua is obligetur ad suscipiendum id, quod ipsi commissum est, a qua conuentione potest haec sequestratio *conuentionalis* dici^{m)}, licet hoc nomine alii insignire soleant sequestracionem voluntariam. In qua re iam opus est noua circumspectione, ut adpareat, cuius generis haec conuentio sit, vel esse possit. Neque enim necesse est, vt semper vna eademque ratione de hac re conueniantur, sed possunt variae esse caussarum figurae, quibus haec obligatio contrahatur. Intelligitur autem, posse has omnes ad duo haec potissimum genera referri, vt aut gratis suscipiatur sequestratio ab

E 3

eo,

g) c. ab executione 5. C. Quor. adpellat.
non recip.

Sed conf. CVIACII observ. Lib. 12. c.

h) c. si fideiussor 7. §. vlt. D. qui satis-
dare cog. c. sed etsi hereditas 11. §.
quo autem 1. D. ad exhibendum.

6. qui quum animaduertat, Graecos
ad cit. c. 5. C. quorum adpell. habere:
εν μέτω τῷ δικαίῳ, videtur haec
quoque loquendi ratio latius patere.

i) Vid. c. libertati 2. C. Theod. de li-
berali caussa (Lib. IV. Tit. 8.) pro-
quo in Cod. Iust. rep. prael. c. vlt.
quibus ad libert. prou. non lic. legitur:
in medio tantum, vt *τὸ iure* absit.

l) Vid. c. ei, apud quem 5. §. vlt. D. de-
positi item c. depositum est 1. §. apud
Julianum 37. *ibid.*

m) Vid. CLVDIVS c. 3. n. 3.

XXXVIII DE SEQVESTRAT. DEFINIT. §. VII.

eo, cui committitur, aut ita, ut contra quid eidem praestetur, pro quo is curam illam in se recipiat. Solent enim doctores haec duo conuentionum genera constituere, quorum altero quis gratis et sine remunerationis exspectatione, altero vero ita obligetur, ut, cui quid praestet, eum quoque ad mutuam praestationem sibi habeat obligatum. Conuentiones primi generis dici solent *beneficiae*, quasi quibus beneficium in alterum confertur, alterius generis, quia onus habent adiunctum, conuentiones *onerosae* nuncupantur, vocabulis in scholis receptis, licet librorum nostrorum auctoritate defitutis. Si autem gratis sequester obligari se patitur, videndum erit, quid sit, quod ipsi committatur. Nam, si liber homo est, dubitari potest, vtrum mandatum potius dicendum sit, an depositum? Sed licet in libris nostris *deponi* dicantur liberi homines ²⁾), ex eo tamen non statim tuto conficitur, depositionem illam contractum depositi esse, quum latius patere videatur verbum *deponere*, quam contractus illius notio. Et magis mihi conuenire videtur, huiusmodi contractum *Mandatum dicere* ³⁾). Res autem quum sequestratur, oritur ex eo aliqua differentia. Nam, si incorporalis est, quae in iure consilit, sequestrari enim omnino etiam iura possunt ⁴⁾),

Manda-

n) Vid. c. *deinde ait praetor* 3. §. vlt. tionem alia ratione definitissim in c. 1.

D. *de liberis exhibend.* vbi verbum §. 7. dict. *dissent.*

deponere improprie intelligi vult

GODDEVS, contra quem disputat p) *clem. vn. de Sequestrat. possess. aut*
HENR. COCCEIVS dict. diff. c. 2. §. 2.

o) Quare puto ipsum COCCEIVM, quem tamen cum aliis sequestrationem in genere per depositum definire diximus (§. 2.), seminarum sequestra-

p) *clem. vn. de Sequestrat. poss. aut*
fruct. c. examinata causa 15. X. *de*
iudiciis. Add. DVAREN. *de sacr.*
eccl. ministr. et benef. Lib. 3. cap. 10.
et BOEHMER. *Iur. Eccles. Protest.* Tom.
1. L. 2. Tit. 17. §. 8. pag. 1163.

DIVISIO SEQVESTR. RAT. MODI QVO PERFICIT. XXXVIII

Mandatum erit, quod contrahitur ²⁾). Sin vero res corporeae sunt, quae sequestrantur, aut procuratio earum et administratio in sequestrum transfertur, aut nulla opus est administratione, sed custodia tantum. Prius quam adcidit, dicendum est, Mandatum esse contractum ³⁾, quod vel in vnius rei, veluti immobilis, vel in plurium rerum, etiam mobilium, procuratione consistere potest ⁴⁾. Posterius si fit, quod adcidit, dum rei mobilis singularis custodia alicui committitur, negotium transit in aliud nomen, et vocatur *depositum*, si res data iam est ⁵⁾. Nam si data nondum est, sed actum tantum de eo, ut detur, dicendum est, in nudae conuentonis terminis negotium substituisse, nec tum contractum esse depositum, quod ex rei traditione et datione vim omnem habet et naturam ⁶⁾, sed conuentum tantum inter partes esse de deposito contrahendo, quale conuentonis genus solemus in scholis pactiōnem de deponendo appellare. His igitur modis sequestratio ita perficitur, ut beneficium praestet sequester. Nam et mandatum,

nisi

2) Mandantur enim res incorporales

v. c. iurisdictio; quod est potissimum.

Quamvis autem non in omni iurisdictione mandata insit mandatum, i.

e. non praecise per contractum mandati committatur alteri exercenda,

et mandare iurisdictionem in genere

s) cuius generis sequestrationis exempli possit, qui illam suo nomine

exercendam alteri committit, fieri

tamen omnino potest, et potissimum

olim apud Romanos factum est, ut per

contractum mandati mandaretur.

3) Mandatum enim suscepisse et con-

traria actione mandati teneri dicun-

tur, qui rerum, vel rei vnius procu-

rationem suscepserunt, c. si vero 12.

§. contrario 7. D. Mandati.

plum profert MEVIVS P. 7. Decis. 161.

4) c. depositum est 1. pr. D. depositi.

5) §. praeterea et is 3. Inst. quibus mo-

dis re contrah. obligat.

nisi gratuum, nullum est^v), nec in deposito licet quidquam pro custodia rei exigere^x). Sed transamus iam ad illud sequestrationis genus, quod ita perficitur, ut onus coniunctum habeat contrariæ praestationis, ideoque ad contentiones onerosas pertinet. In quo primum inspiciendum est, quid sit id, quod vi conventionis praestari sequestro debeat? Nam si merces promittitur, seu pecunia numerata ita praestanda, ut pretium quasi sit^y) opera a sequestro in rem sequestrandam collocandae, non depositum^z), sed locatio et conductio contracta est, ex quo mutuo consensu, quid vltro citroqæ praestari debeat, certo conuenit^{aa}). Locauit enim tunc sequester operam suam. Si vero merces non interuenerit, nec singulare nomen negotium habebit. Sed vltius tum quaeritur: vtrum ab alterutra parte, quod debet ex lege conventionis praestari, praestitum iam sit, an neutra pars quid iam praestiterit, sed solo mutuo consensu negotium constet? Quod posterius si factum est, quum cauſa non adſit, ex qua oriatur civilis obligatio, haec quoque contracta dici nequit, ideoque nec contractus civilis erit initus, sed, quod conuenit, nuda erit pactio^{bb}). Quod si vero prius fa-

ctum

v) c. obligatio mandati 1. §. mandatum 2. §. si in re deposita 24. D. vi bonor. rapt. 4. D. Mandati.

x) c. vlt. D. depositi. z) Vid. c. depositum est 1. §. si quis ser-

y) Vid. c. locatio et conductio 2. pr. D. uum 9. D. depositi cum quo conf. c. Locati Conducti §. praeterea 2. Inst. si vt certo 5. §. nunc videndum 2. D. de Locat. et conduct. licet pretium in- Commodati.

terdum dicatur pro eo, quod hono- aa) c. si merces 27. pr. et c. locatio et rarum hodie adpellare solemus, sic- conductio 1. D. Loc. cond.

que occurrit in deposito pretium, non bb) c. iuris gentium 7. §. sed quum 4. quasi merces data, in c. praetor ait, D. de paclis.

ctum erit , licet in aliū contractū res nō transeat , nec propriū habeat nōmen , tamen , quum subſit cauſsa , ex eo , quod eleganter ARISTO CELSO respondit , hoc συνάλλαγμα , id est , contractus , erit , ex eoque nascetur ciuilis obligatio ^{cc)}). Nam dum dedit quis alteri quid , vt is vicissim quid praestet , aut fecit ideo , vt alter vicissim obligetur , cauſsa adeſt , nō nuda pactio , quia ibi res tradita eſt ^{dd)} , hic vero conuentio in ſe negotium aliquod habet ^{ee)}). Sed nec huiusmodi contractus , quo quid contra praeflatur , depositum dici potest ^{ff)}). Praeflari igitur ſequetro aut factū potest , aut res dari. Si factū contra praeflatur , quum et ipſe ſequeſter factū praefletur , adeoque ex utraque parte in faciendo conſtitat obligatio , eſt ille contractus ex genere eorum , quae a doctoribus ſub generali adpellatione : *facio* , *ut facias* comprehenduntur , et perinde erit , ſiue ex parte ſequeſtris , ſiue ab altera initium fiat. Sin vero conuenit , vt res detur ſequeſtro pro ſua opera , quae tamen merces non fit , inficiendum eſt , quid prius praeflitum fit. Nam , ſi contractus a ſequeſtro primum adimpletur , quum is factū praefletur , referri debet ad id genus , quod dicunt doctores : *facio* , *ut des*. Sin contra res primum detur , vt ſequeſtratio fuſcipiatur , incidit in id genus , quod *do* , *ut facias* in ſcholis dici ſolet.

§. VIII.

cc) cit. c. 7. §. ſed etſi 2. D. d. t.

ff) vid. c. *depositum eſt* 1. §. ſi quisdd) cit. c. 7. §. 2. D. *de paetis*.ſeruum 9. D. *depositi*.ee) c. ſolent. 15. D. *de praefcriptis verbis*.

**ALTERA SEQVESTRATIONIS DIVISIO RATIONE
SEQVESTRANTIS.**

POSTQVAM exposuimus de variis modis, quibus perfici sequestratio potest, sequitur iam alter locus, quo quaerebatur, quis sequestrare posset? Ex eo enim oriuntur quoque varia sequestrationis genera, licet non tam multiplicia ea sint, quam quae ex primo fonte deduximus. Neque enim tam late patet hic locus, quam prior ille, et est magis cognita et recepta in scholis haec, quam iam persequimur, diuisio. Vulgaris enim et ab omnibus fere recepta est distinctio inter sequestrationem necessariam et voluntariam, quarum haec sit voluntate partium, illa iudicis auctoritate decernitur^a). Quam quidem diuisiōem nec ego improbandam puto. Attamen si debet satis huic quaestioni plenissime fieri, nec quidquam relinquī, quod deficiat in eadem, aut non satis expressum distinctumue sit (ita enim genus vniuersum in species certas partendum est ac diuidendum^b), vt nulla neque praetermittatur, neque redundet), videtur his addi posse tertia forma, quam hoc modo cum reliquis, quas diximus, eruendam censemus, vt dicamus: Sequestratio si fieri debet, aut mutua litigantium voluntate et consensu ea probatur, ob eumque suscipitur, aut inter partes de ea

non

^a) Non enim scio, quemquam, praeter GEORGIVM PERTSCHIVM in *Elem. iur. can. P. 2. L. 3. Tit. 21. §. 156.* * hanc distinctionem reieciſſe, quod quam temere factum sit, adparet ex ratione, quam adiecit, scilicet volun-

tariam non differre a deposito. Quod ipsum falsum erat, etiamfi verum esset, quod communiter dicunt, fieri omnem sequestrationem per contratum depositi.

^b) vt ait CIC. in *Orat. c. 33. f. 117.*

non conuenit. Prius si accidit, ideo, quia ex voluntate contendentium fit, solet voluntaria dici ^{c)}, cuius saepe fit mentio in libris nostris, licet nomen, in scholis inuentum, in iisdem non occurrat ^{d)}. Sin vero non vtraque pars consentiat in sequestrationem, et nihilominus ea perfici debeat, vis adhibenda erit, quae quam efficiat, ut sequestrum procedat inuita alterutra parte et renitente, adeoque necessario, potest generali nomine necessaria dici. Sed quaenam illa vis est, qua haec perficitur? In promptu est, quid respondendum sit, scilicet esse distinctionem adhibendam, vtrum in statu naturali absoluto considerentur contendentes, an in statu ciuili. In statu naturali, quum iudex non sit, qui adeatur, dicendum erit, vim priuatam esse adhibendam ab eo, qui vult sequestrationem fieri, eamque ideo puto adpellari posse: necessariam sequestrationem naturalem seu Iuris naturalis, quam quidem speciem miror a doctissimo et clarissimo WOLFFIO ^{e)} esse praetermissam, qui tamen locum illum de sequestratione, quod multi fecerunt, intradendo Iure naturae et gentium non plane omisit. Sed extra statum illum naturalem, ordinatisque rebus publicis, et descriptis in ciuitates hominibus, quum nihil magis repugnet, quam vt vi priuata inter se et armis certent ciues ^{f)}, eius auxilium implorari

F 2

debet,

c) Multa alia nomina, quibus adpell. e) in Institut. iur. nat. et gent. Part. 2.

latur, vna cum doctoribus, quo- e. 11. §. 548.

rum auctoritate illa nituntur, re- f) in quam rem eleganter IVLIANVS censet CLVDIVS c. 3. n. 3, et 13. dixit: cur ad arma et rixam procedere patiatur praetor, quos potest sua

d) Sermo est de hac sequestratione v.

c. in c. licet deponere 17. D. depositi.

et in c. interesse puto 39. D. de adqui- renda vel amittenda posses.

iurisdictione componere, vt refert VL-

PIAN. in c. si cuius rei 13. §. sed si

3. D. de usufructu, et quemadmodum quis utatur fruat.

XXXIII DE SEQVESTRAT. DEFINIT. §. VIII.

debet, penes quem est iurisdictio, qui si tum decernit sequestrationem, eam recte dici credo necessariam ciuilem, seu necessariam Iuris Civilis sequestrationem, quam et leges nostrae ex iusta cauſa fieri permittunt ^{g).} Quae quidem ea est, quam vnicē necessariam vulgo dicunt doctores ^{h).} At ea sola nobis sufficit! Quid enim opus est illa tua iuris naturae sequestratione, quam ex statu naturali, quasi primaeuo, arcessis? Vbinam est ille status? Nonne sumus nos in ciuitates, regna, respublicas descripti? Nonne est sumus cuique ciuitati ius proprium, quo nos utimur? Quorsum ergo inutili haec? — Audio mihi ita obmurmurari. Sed nolo tecum, qui ita mihi obloqueris, multum certare. Breuiter dicam, quid sentiam, ut iudicent, qui legant. Non nego, nullius vſus esse hanc sequestrationem inter ciues. Ideoque si tu de sequestratione tantum loqueris, quae fit ex iure ciuili, et potest inter ciues in vſu deduci, omitte hanc, quam ego adieci, quainue tu me finxisse forte dixeris. Non repugnabo, nec irascar. Sed nec tu irascaris velim, si, quod tu omittis, quia eius nullum putas in angusto tuo circulo esse vſum, id ego addam, quia omnino puto et hanc reū ad iurisprudentiam spectare, non tantum naturalem illam et vniuersalem, quae de iuribus exponit singulorum hominum, sed et eam, quae iura gentium tradit. Gentes enim et populi ad se inuicem relati, quo iure vti debent, nisi hoc generali et vniuersali? Sed quare tam multa, quum breuiter disputare instituisse? Nouissima haec tempora satis te docebunt, esse etiam inter gentes ad haec iura sequestrationis prouocatum, idque vnum puto posse tibi sufficiere.

^{g)} v. c. c. si fideiūſſor. 7. §. si ſatisda. ^{h)} Repetenda hoc loco ſunt, quae detum 2. D. Qui ſatisfare cogant. aliis nominibus dixi sub lit. c.

cere. Quod si tamen ne hoc quidem sufficerit tibi, sequere tuum iudicium, ingenioque tuo abunda, per me licet, sed et mea me yti ratione finas rogo.

§. VIII.

CONFERVNTVR INTER SE ILLAE FORMAE SEQVESTRATI-
NIS EX VTROQVE GENERE DIVISIONIS CONFECTAE.

PERFECISSE iam id putamus, quod erat propositum, vt duplarem illam quaestione, ex qua oriri diximus varias sequestracionis species, ita tractaremus, vt quaenam illae sint, quae ratione eae deduci possint, facile intelligatur. Sed tertius iam his duabus divisionum generibus, quae persequuti hucusque sumus, erit locus adiungendus, vt plene, quod erat propositum, perficiatur (§. VI.), cuius ulteriore explicationem in hoc tempore distulimus. Sunt enim hae divisiones ex genere earum rerum, quae comparabiles sunt, non earum rerum, quae contrariae aut dispartiae ^{*)} sunt, potestque fieri, vt, quam ex altero fonte deduximus speciem, ea habeat quid adiunctum, quod spectet ad formam ex altero fonte deriuatam. Veluti sequestratio voluntaria, et ea, quae fit per contractum depositi, aut mandati, aut alio modo, non contrariae sunt, sed possunt ita iungi, vt, quam diximus vo-

F-3

lunta-

- a) Vtor his vocibus ea significatione, contrarium esse dicitur, plurimum di-
quam CICERO iis tribuit, et hoc stat, ut frigus calor, vitae mors.
modo Lib. I. de inuent. c. 23. f. 42. Disparatum autem est id, quod
declarat: Comparabile ex confe- ab aliqua re per positionem negationis
renda atque adsimilanda natura iudi- separatur, hoc modo sapere et non
catur. Contrarium est, quod po- sapere.

XXXVII DE SEQVESTRAT. DEFINIT. §. VIII.

luntariam sequestrationem, ea possit his modis perfici. Hoc autem, in primis, quum id ipsum non in omnibus aequa procedat, quatenus aut fieri possit, aut non possit in omnibus his formis, quas recensuimus, placet breuiter definire, instituta succincta eorum rerum comparatione. Primum autem adparet, sequestrationem voluntariam, ut ab hac ordiamur, fieri posse omnibus illis modis, quos supra (§. VII.) tradidimus, ideoque omnes species, quas ibi diximus, sequestrationis transferri ad hanc posse, eique quasi generi subiici et subiungi. Quare omnia, quae de hac ratione exposita supra a nobis sunt, hic repetere, otiosum putamus et inutile esse. Vnum igitur hoc sufficiet obseruasse: scilicet naturali ratione ex notione sequestrationis voluntariae confici, ut, quum ea cominuni vtriusque contendentis voluntate fieri debeat, vterque quoque conventionem illam cum sequestre, si hac opus sit, coniunctim ineat, ita, ut inter sequestrem et vtrumque contendentium de hac re conueniat. Ex quo efficitur id, quod in libris nostris legimus, in sequestro voluntario plures coniunctim et in solidum deponere debere^{b)}), vltiusque id ipsum ex eo cogitur, hoc non tantum ad depositum esse restringendum, aut ad eam speciem, qua sequestratio per contractum depositi initur, sed extendendum id latius esse, et transferendum ad omnia contractuum genera, quibus supra diximus fieri posse, ut sequestratio perficiatur. Sequestratio autem necessaria, quam esse iuris naturalis, et vim priuatam continere diximus, plerumque ita fit, ut is ipse, qui vim inferat, rem sequestrandam retineat.

^{a)} Vid. c. proprie autem 6. D. depositi. Nec obstat c. si quis 9. §. Labeo 3. c. licet deponere 17. pr. D. cod. c. si D. de dolo malo. Vid. COCCEII Ius Con- apud te 18. D. de praescript. verb. trou. ad Tit. D. depositi, quaeſt. 2.

tineat. Quod quum fit, perspicitur, nullam posse earum formarum, quas recensuimus, ad hanc rem transferri. Sed si ipse is rem retinere nolit, potest illam aut alibi seponere, aut tertio cui-dam committere. Si alio loco seponit, qui tutus ipsi videtur, nec de ea re cum alio quodam conuenit, nullum quoque conuentionum genus hic intercedit. Sed si tertio committit, quum hoc conuen-tione perficiendum fit, possunt omnia illa conuentionum genera, quae supra diximus, etiam ad hanc speciem applicari. Denique se-questratio necessaria, quae est iuris ciuilis, et fit iudicis auctoritate, potest aut ab ipso iudice suscipi, veluti si is rem iubeat apud offici-um deponi^c), aut decerni tantum ab eo. Prius quum fit, quum omnia iussu iudicis procedant, nemo non videt, nulla conuentione opus esse, adeoque nec vlli hic esse earum formarum locum, quae proficiscuntur a diuerso conuentionum genere, quibus alias seque-stratio perfici potest. Quod quidem sequestri genus solent doctores *iudiciale* vocare, licet interdum sub nomine hoc, latius extenso, omne id comprehendant, quod *necessarium* in iure ciuali vocatur. Sed si iudex ipse sequestrationem non suscipit, licet eam fieri de-cernat, aut id agit, vt ipse sequestrem constituat, et cum eo de sequestratione conueniat, aut partibus iniungit sequestris electio-nem, iisdemque conuentionem cum eo ineundam relinquit^d). In

vtra-

c) Vid. c. *si quis fideiussor.* 7. §. vlt. D.
Qui satisdare cog.

d) Vid. c. *postquam heres* 5. §. *Imperator*
1. inf. D. ut legator. seu fideicom. seru-
caussa cau. Add. ANTON. SCHVL-
TINGII *Theses controversae iuxta se-*

riem Dig. Decad. 58. thes. 8. Huius-modi pactum sequestrationis ad ius-sum iudicis ab ipsis partibus initum plene consignatum legitur in GEORG. BEYERI *Volckmanno emendato Part.* 3. Tit. 3. c. 3. in fine pag. 1001. sq.
edit. Lips. de a 1744.

vtraque specie proposita, quum conuentione opus sit, intelligitur; posse quamcunque earum conuentionum adhiberi, quarum supra enumerauimus varia genera. §. X.

**MINVS RECTE OMNEM SEQVESTRATIONEM
CONTRACTVM DICI.**

Quae quum ita sint a nobis disputata, puto satis nos declarasse rationem, qua nos opinamur fieri posse, ut curatus, quam vulgo soleat, definiatur sequestratio. Sed de eo nondum constat, obiciet quis forte, an curatior sit haec mea definitio? Quare, ut de hac quoque re plenius iudicari possit, adiungam non nullas quæstiones, quae huc pertinent. Primum autem omnino quaerendum videtur: an recte hoc fiat a doctoribus, quod omnem sequestrationem ad genus depositi referant, quasi omnis sequestratio sit species depositi? In qua quidem re dupliciter falli mihi videntur, qui id putant. Nam nec omnem sequestrationem conuentione iniri, ideoque nec contractibus adenserit posse credo, neque, si vel maxime contractu perficiatur, eam tamen semper in depositum incidere censeo. Vtrinque paucis firmabo. Primum autem, quod dixi, non omnem sequestrationem contractu iniri, satis adparebit ex iis, quae antea a nobis disputata sunt. Nam quamvis verum omnino sit, sequestrationem omnem voluntariam niti consensu et conuentione partium, quamobrem conuentionalem eam non nulli vocare solent, tamen ne hoc quidem verum est, eam sequestrationem contractu semper perfici. Neque enim hoc loco de ea conuentione sermo est, qua partes inter se de eo conueniunt, quod sequestra-

questrari res debeat, quae in omni voluntaria sequestratione requiriatur, sed de ea potius conuentione, qua ipsa sequestratio, de qua conuenit inter partes, perficitur. Illa conuentio est ipsorum contendentium inter se, haec utriusque litigantis cum tertio quodam, qui sequestrationem suscipere debet. Quum vero supra obseruaue-
rim, non in omni sequestratione opus esse, ut tertius interueniat, sed posse quoque sequestrationem sine seqvestre perfici (§. VII.), intelligitur sane, nec omnem quidem sequestrationem voluntariam posse ad genus contractuum referri. Quid enim, ut hoc vtar, si conuenerit inter partes, ut ad aedem rem sequestrandam depo-
nant? Quod cum verum sit in sequestratione voluntaria, multo
minus negari id poterit in sequestratione necessaria. Quamuis enim
haec quoque possit contractu iniri, siue necessariam iuris naturalis
intelligas, siue iuris ciuilis sequestrationem, ut docui, tamen hoc
ipsum ut fiat necesse non est, sed potest etiam sine contractu per-
fici. Quem enim, quaeſo, contractum vis interuenire, dum quis
rem vi propria occupat, ut ipſe eam seqvestret? Aut quis est con-
tractus, dum iudex iubet, rem apud officium, aut ad aedem deponi?
Vidit aliquid huius rei, qui saepius in iure nostro feliciter est phi-
losophatus, IOANNES GOTTLIEB HEINECCIUS ^{a)}, et, quem is vide-
tur esse sequutus, praeſtantissimus quondam Belgii Iureconsultus,
VLRICVS HVBERVS ^{b)}, qui uterque, quod generaliter dicunt de se-
questratione doctores, id restringit ad sequestrationem voluntari-
am, necessariam vero contractum esse, plane negat. Parum quo-

que

^{a)} in *Elementis iur. ciui. secund. ord.* ^{b)} in *Praelect. ad Digest. Tit. cod. §. 4.*
Pandect. Tit. depositi §. 227. *n. 2. et §. 11.*

L DE SEQVESTRAT. DEFINIT. §. X. XI.

que ab his abesse videtur V. C. ALEXANDER ARNOLDVS PAGENSTETHER ^c), qui sequestrum necessarium vult quasi contractum esse. Sed his omnibus obiici posse videtur, nimis generaliter et vniuersaliter eos negasse, quod erat tantum ex aliqua parte negandum. Nam non necessarium quidem est, vt sequestratio necessaria fiat per contractum, sed fieri id tamen potest, nec repugnat, vt et haec contractu perficiatur. Et ita rem explicat ANTONIVS SCHVLTING ^d), qui plane eodem modo distinguit, vti nos fecimus. Sed mirum in modum haec res anxisse videtur ANDREAM CLVDIVM ^e), qui quam bene fecerit, quum ad consensum tacitum ^f) et ad coactam voluntatem, quae etiam est voluntas, confugerit, vt demonstraret, necessariam quoque sequestrationem spectare ad genus contractuum, facile quisque iudicabit.

§. XI.

NON OMNEM CONTRACTVM, QVO SEQVESTRATIO PERFICITVR, ESSE DEPOSITVM.

QVARERE quum fatis certum sit, non omnem sequestrationem contractu iniri, ex eo ipso cogitur, minus recte facere doctores, qui contractui depositi, quasi generi, subiiciant omnem sequestrationis

c) in *aphorismis iuris ad Institut. Iust.* Lib. 3. Tit. 15. *aphor.* 80.

d) *Theſ. controu. Decad.* 58. *Theſ.* 8.

e) vbi saepius diximus *Cap.* 1. n. 26.

f) Tacitum consensum hic, credo, nemo inueniet, sed forte CLVDIVS tacitum dixit pro *ficto*, quae genera

saepissime confunduntur a doctoribus. De ipso hoc ficto consensu autem, mirabili doctorum figmento, hoc loco differere nec lubet, nec licet, quum maiorem disputationem haec res requirat, quam, si dabitur, differemus in aliud tempus.

tionis notionem. Sed id ipsum quoque quin negauerim recte fieri in iis sequestrationis formis, quae contractu perficiantur, nec omnem contractum, quo sequestratio suscipiatur, esse depositum, adseruerim, id quoque paucis erit firmandum. Adparet autem id ipsum facile ex iis, quae antea sunt a nobis disputata. Ex contractuum beneficorum enim genere diximus, adcedere hoc loco etiam mandatum in variis caussis, quas supra latius explicui, neque eas hic rependas puto. Ita quoque ex contractibus onerosis locatio et conductio et varia genera contractum, qui proprium nomen non habent, possunt ad sequestrationem transferri, quae omnia supra latius a nobis exposita sunt. Sed in hac re quoque si quis mihi obiiciat, esse haec ita forte a me inuenta, sed nullo vsu, omniaque haec, quum defit virorum in praxi auctoritas, inutiliter ita tradi, his quoque occurram. Nominabo enim viros, et sua, et nostra aetate celeberrimos, summa etiam in foro nomina, IOANNEM HENNINGIVM BOEHMERVM^{g)}, et SAMVELEM STRYCKIVM^{h)}), quorum alter diserte fatur, posse et locati et mandati actionem sequestrariam competere, et quandoque actione de dolo, et praescriptis verbis opus esseⁱ⁾, alter vero innuit, vix sine salario sequestris munus aliquem suscipere, eiusque petitionem ipsi concedere doctores^{j)}. Sed quid mihi ex hac re praesidii? Audio enim iam alium grauisonantem iratumque ita in me inuehi: Quid haec doctorum nomina? Sint magna, sint illustria, sint celebrata in scholis forisque, non nego, sed leges

G 2

non

g) in succincta expositione doctrinae de i) de quibus actionibus confer COCCEII
action. Sect. 2. c. 8. §. 26. Ius Controu. Tit. Depositi. quaeſt. 29.

h) de cautelis contract. Sect. 2. c. 3. §. l) nominat ibi CVRTIVM de Sequestrat.
20. n. 73. qui liber ad manus mihi non est.

non sunt. Non sunt illi **VLPIANI**, **PAPINIANI**, **PAVLLI**. Sed his utimur, non illis. Leges volo, non doctorum nostrorum auctoritates, quae nihil valent apud me ad persuadendum, nil ad probandum. Sed qui poteris legum auctoritate firmare, quae plane sunt legibus contraria? **PAVLLVS** enim in sequestre ait *proprie esse depositum*^m), et constanter dicitur apud sequestrem *deponi*ⁿ), inque sequestrem *depositi actionem* competere, tradit **VLPIANVS**^o). Nusquam vero in libris nostris inuenitur aut mandati aut locationis, aut alias cuiusdam contractus, quo sequestratio perfici posset, mentio facta. Nihil ergo tua contra leges valebit philosophia, et erit sequestratio depositum, quia ita in legibus definitur, nihil aliud, - quidquid tu contra dicas. Audio! Et multa haec sunt et grauiter in me dicta. Sed primum non curo iam, quam vere dixeris, nihil apud te valere nostrorum hominum aduersus veterum iureconsultorum auctoritatem. Id ipsum enim non reprehendo, si verum est, sed summopere laudo. Illud autem, quod dicis, contra leges me loqui, an verum sit, vltius erit indagandum. At **PAVLLVS** definit, *proprie in sequestre esse depositum*. Recte! sed, vt ne de eo disputem, vtrum vox *proprie* hoc loco idem significet, quod alibi^p), ne calumniae caussa ex verbis quidquam me quaerere opinoris, hoc potissimum tibi respondebo, quod ex **THEOPHRASTO**

POM-

m) c. *proprie* 6. D. *depositi*.D. *de usufr. ear. rer. quae usu con-*n) c. *sequester* 110. D. *de V. S. c. licet deponere* 17. D. *depositi*.sum. et in c. ait *praetor* 1. §. *huius edicti* 1. D. *commodati*.o) c. *ei, apud quem* 5. §. *in sequestrem* q) c. *iura* 3. D. *de legibus cum sequentibus* 4. 5. 6. 1. D. *depositi*.p) v. c. in c. *sed de pecunia* 2. §. *vn.*

POMPONIVS praecipit ⁷⁾: iura constitui oportet in his, quae
 $\epsilon\pi\lambda\tau\omega\pi\lambda\tau\omega$ adcidunt. Quare PAVLLVS de eo intelligendus est,
quod suo tempore ut pluriuum adcidebat, et maxime frequens erat,
de quo et VLPIANVM loqui eo loco, ad quem prouocas, satis cer-
tum est. Sed quod dicis, nullibi in libris nostris inueniri alium
quemdam contractum, quo sequestratio perficiatur, non nego.
Neque enim ego ullam inueni in libris nostris mentionem alterius
cuiusdam contractus factam. Ex eo autem quum confici putes,
posse quoque nullum aliud contractuum genus in hoc negotio in-
teruenire, insigniter falli videris, talisque tua videtur disputatio,
quae ab euidenter veris per breuissimas mutationes ad ea, quae eu-
denter falsa sunt, perducitur, vt IULIANI ⁸⁾ verbis utar, quia tanta
est apud te veterum iureconsultorum auctoritas. Idem is quoque
te docebit, neque leges, neque senatusconsulta ita scribi posse,
vt omnes casus comprehendantur ⁹⁾, nec posse omnes articulos sin-
gulatim aut legibus, aut senatusconsultis comprehendendi, sed quin
in aliqua caussa sententia eorum manifesta sit, eum, qui iurisdictioni
praecest, ad similia procedere, et ita ius dicere debere ¹⁰⁾. Deni-
que, ne et hoc omittam, ex eo, quod dicis constanter in legibus
nostris vocem *deponere* adhiberi, quoties fit sequestri mentio, non
cogitur id, quod tu vis, omnem sequestrationem constituere con-
tractum depositi. Obseruauit id dudum VLRICVS HVBERVVS ¹¹⁾. Sed,
quod dixit ille, quia veterum locis non firmavit, id ego, ne inuti-
liter tibi responsum sit, ulterius declarabo. Deponere ad aedem,
et apud officium deponere in libris nostris dicitur in ipsa sequestra-

G 3

tionis

7) c. ea est natura 65. D. de reg. iur. 8) c. non possunt 12. D. eod.

9) c. neque leges 10. D. de legibus.

10) Praelect. ad D. Tit. depositi 5. 4. n. 2.

LIII DE SEQVESTRAT. DEFINIT. §. XI.

tionis materia ^{v)}). An ergo huiuscemodi depositionem contractum depositi esse dixeris? Non puto. Quis enim est alter is, cum quo contrahitur? Porro, quum PAVLLVS ^{x)} ad tempus deponere dicit eum, qui corpus eo animo infert, ut inde alio loco postea transferat, an hunc quoque contraxisse dixeris? Quid ergo? Videsne, deponere non semper idem esse, ac contractum depositi inire? et posse interdum deponi res et tum dici, quum tamen, quod agitur, notissimos depositi terminos egrediatur ^{y)}? Quare CLVDIVS ^{z)}, qui MODESTINI verba ^{aa)} pro definitione logica adsumit, varieque pro ea disputat, multoque studio et data opera eam defendit, quum anxie quaerit genus in hac definitione positum, aut ponendum, non quidem optime sibi consulit, quum dicit, genus latere in voce *deposuerunt*, ex eaque id colligi posse. Cui interpretationi nec optimae iungit rationem magis inconcinnam. MODESTINVS enim, inquit, *libro sexto Pandectarum* (ita enim legendum est pro lib. uo. quod minus recte scriptum ibi inuenio) *ex quo l. sequester est desumpta, primum de deposito egit, et postea de sequestro.* Quod vnde sciat, nescio. Certe enim in paucis illis capitibus, quae TRIBONIANVS nobis, praeter hoc, ex sexto Pandectarum MODESTINI libro seruauit, contractus depositi ne verbo quidem fit mentio ^{bb)}). Sed etiam si

v) Vid. loca supra §. 7. lit. g. et i. no- bb) Sunt illa c. *compensatio* 1. D. *de minata.*

x) c. *si quis enim* 40. D. *de religiosis et sumtib. funer.*

y) c. *Lucius Titius* 24. D. *depositi.*

z) vbi saepe c. 1. n. 17.

aa) in saepius nominato c. *sequester* 110.

D. *de V. S.*

c. *compensat.* vlt. D. *de honor. poss.*

contratab. c. *emancipato* 4. D. *de coniung. cum emanc. liber. c. is,* qui 32.

D. *de operis libert. c. intestati* 1. D.

Quis ordo in possess. seruetur. Vid.

ABR. WIELING *Iurisprud. restit.* In-

dex legum Pandect. p. 128.

etiam si verum hoc esset, nihil tamen inde praesidii quaeri poterat, cui non satis in praecedentibus obuiam me iuisse putarem. Ita enim VLPIANVM in *Libro trigesimo ad edictum* et de deposito, et de sequestratione disputasse, vero puto simillimum esse ^{cc)}), idque ideo factum esse videtur, quia plerumque, ut dixi, certe olim, sequestratio per contractum depositi perficeretur. Quid vero, si quis homo practicus, cui omnia sordent, ex quibus non aliqua in praxin redundat vtilitas, quaereret: Quid interest, vtrum sequestrationem depositum dicas, an alium quemdam contractum? Nomen forte aliud erit, res non alia. Nec argutias has, subtileisque distinctiones forum vnquam recipiet. Quid tum respondendum erat? Sed priuum puto, hominem vere practicum ita quaerere non posse. Nam qui ita quaereret, palam profiteretur, ignorare se insignem illum depositi in iure fauorem ^{dd)}). Dein, quis vnquam dicet, nomine tantum, non re haec varia genera contractuum differre, quibus posse sequestrationem perfici diximus? Denique nec ullus erit ita ab omni elegantia alienus, cui, etiam si haec res usum non praeflaret, curae non sit, scire, quae sequestrationis propria vis sit et natura.

§. XII.

AN SEQVESTRATIO POSSIT LEX CONTRACTVI DEPOSITI ADIECTA DICI, ET QVAE EX SEQVESTRO ACTIO DETVR?

PVTO autem ipsum CVIACIVM, qui alias tenaciter defendit,

*cc) Quod coniicio ex c. 1. 5. 7. D. de-
positi item c. si apud te 18. D. de-
praescript. verb. et c. commendare 186.*

*30. ad edictum, quibusque omnibus
aut de deposito, aut de sequestro,
aut de vtroque simul agitur.*

*D. de V. S. et c. neque pignus 45. de dd) Conf. COCCEII Ius Contr. Tit. de-
Reg. Iur. quae omnia sunt ex Libro positi. quæst. 16. in fine.*

esse sequestrationem depositi speciem ^{a)} , aliquid huius rei vidisse, quum dixerit ^{b)} : *Sequestratio est lex quaedam depositi, vt ἀντίχειρος est lex pignoris, et in diem addictio, vel commissoria est lex venditionis.* Leges contractuum transformant ipsos contractus, quo fit, vt saepe illae propriis nominibus nuncupentur, quae frequentiores sunt, vt fiducia, addictio in diem, sequestratio, ἀντίχειρος, non contractus proprii. Quae res ita placuit celeberrimo GERARDO NOODTIO ^{c)}, vt plane in huius sententiam pedibus iuerit, licet eum non nominarit. Rem ita exponit: Arbitremur, sequestrum non esse speciem contractus, a deposito distinctam ac separatam, sed esse legem depositi, ad actionem depositi pertinentem. Quo modo antichresis est lex pignoris, custodienda actione hypothecaria, aut pigneratitia: et in diem addictio est lex venditionis, quam exsequimur actione eius contractus. Hisce exemplis facile fero, illos contractus huiusmodi pactis transfigurari: eoque haec pacta propria habere nomina. Sed non puto, ipsos contractus ex his pactis fieri nouos, aut alias ab eis, qui forent, si pactis informati non essent. Haec NOODTIVS. Quae vti sunt, satis enim adparet, ex CVIACIO desumpta, ita etiam ex huius verbis magis declarantur. Quantius autem pretii mihi sint sancta CVIACII NOODTIIQUE nomina, tamen non possum, quin hac in re ab iis dissentiam. Primum enim, qui sequestrationem dicit pactum esse, contractui depositi adiectum, is in eo errare videtur, quod omnem sequestrationem cum dicit conuentione, nedum contractu depositi, iniri. Id

^{a)} locis, quae supra laudauimus §. 2. c) in Comment. ad Dig. Tit. deposit.

lit. u. Tom. 2. Oper. Colon. Agrip. 1732.

^{b)} in Recitat. ad Tit. C. depositi. edit. pag. 289.

enim falsum esse, supra (§. X. XI.) probauimus. Dein, quae in sequestratione aguntur, ea videntur omnia repugnare naturae pactionum seu legum contractibus adiectarum. Quae enim adiicitur lex contractui, eius videtur mihi haec omnino esse debere natura, vt per se subsistere non possit, sed habeat quid in se, quod referatur ad contractum, cui adiicitur, hac ratione, vt demto et sublato contractu, cui adiicitur, ipsa lex seu pactio subsistere plane non possit. Huius generis est pactum antichresticum pignori adiectum, de quo loquuntur viri docti. Quod ipsum, licet non semper et soli pignori adiiciatur, vt recte obsernat DAVID MEVIUS ^{a)}), tamen semper supponit alium quemdam contractum, in cuius compensationem concedatur contrarius ille usus, in quo *ἀντίχρησις* vi vocis consistit. Ita quoque lex commissoria, quae non soli emptioni et venditioni, sed et aliis adiici potest contractibus, semper supponit obligationem ex alio quodam contractu ortam, cui si non satisfiat, tam demum committi quid potest. In die*m* additionis, pactionis, qua referuatur dominium, et omnium reliquarum huius generis pactionum communis est haec natura. Sed hoc in sequestratione secus mihi esse videtur. Nam etiam si haec per contractum depositi perficitur, quomodo, quae*s*o, cogitari tu*m* poterit contractus depositi, tamquam principalis quidam et primarius, cui sequestratio tantum adcedat? quod tamen fieri omnino debebat, si velles sequestrationem esse legem contractui depositi adiectam. Satis clare enim perspicitur, non sequestrationem tum quasi legem et peculiarem conuentionem adiici deposito, sed potius eam

a) in *discussione leuaminum inopiae debitorum cap. 4. Sect. II. n. 27. p. m. 272.*

LVIII DE SEQVESTRAT. DEFINIT. §. XII.

eam ipsam fieri et perfici per depositum. Ideoque dici quidem posset huiuscmodi sequestratio sub lege depositi iniri et perfici, i. e. contractus depositi formam induere, sed depositum, cui lex sequestrationis adiecta sit, nescio sane, an cogitari possit? Porro nec hoc conuenit naturae pacti adiecti, vt illud det nomen actioni, quae inde instituitur. Agi quidem potest omnino ad id praestandum, de quo passionibus adiectis conuenit inter contrahentes, sed simpliciter ad id ex contractu agitur. Ita nemo vnuquam dixit ex pignore, cui est pactum antichresticum adiectum, dari actionem pigneratiam antichresticam. Sed in sequestro hoc fit. Vult enim POMPONIVS^e), cum sequestre agi actione depositi sequestraria, si scilicet sequestratio facta sit per contractum depositi, et actionis sequestriae simpliciter, et sine adiectione, mentionem fecit VLPIANVS^f). Est ergo, vt hanc obseruationem huic loco iungam, quod puto fieri commode posse, actio sequestraria ex genere earum actionum, quas adiectitiae qualitatis in scholis nominare solemus, quia non peculiaris actio est, quae solo suo nomine constet, sed denotat tantum qualitatem aliquam, quae negotio adcedit, vt ex ea intelligatur magis, qua ratione actio, quam principalem doctores vocant, instituatur. Perinde ergo vt condictio certi^g), vel incerti^h), vt actio confessoriaⁱ), puta eam, quae et interrogatoria, quia ab

interro-

e) c. si in Asia 12. §. cum sequestre 2. b) c. qui sine caussa 3. D. de condic. si. D. depositi.

ne caussa.

f) c. si quis adfirmavit 9. §. Labeo 3. i) c. inde Neratius 23. §. vlt. c. proinde 25. §. si procurator 1. D. ad Le. D. de dolo malo.

de 25. §. si procurator 1. D. ad Le.

g) c. certi condicō 9. pr. D. de rebus creditis.

H

gem Aquilam.

interrogante instituitur, vocatur¹⁾, sunt adiectitiae actiones, ita
puto etiam, sequestrariam actionem huius generis esse, eamque
adiici variis actionibus, ex contractibus cum sequestre initis, ori-
undis, ut ideo non depositi tantum sequestraria actione, sed et
mandati et locati sequestraria cum sequestre agi possit. Nam dum
adiicimus, sequestrariam eam esse, determinamus finem, ob quem
contraximus, seu id, ad quod tendit contractus, et quo ipso ab
aliis eiusdem generis distinguitur, qua quidem ratione rem quoque
explicat celeberrimus BOEHMERVS²⁾).

§. XIII.

**QVIS LOCUS DOCTRINAE DE SEQVESTRATIONE IN IVRISPRV-
DENTIA IN FORMAM ARTIS REDACTA APTE
ADSIGNANDVS SIT?**

INCIDIT hoc loco alia quaestio, quae spectat ad artis formam
et rationem, qua loca iuris nostri disponi debent, ut possint optime
in unam compaginem redigi. Quaeritur enim: quo loco tractanda
sit haec de sequestratione doctrina, si iusto ordine rectaque ratione
secundum dialecticorum praecepta omnia digerantur? In quam
quaestionem ideo potissimum incidi, quia vereor, ne ea inferatur,
mihique quasi dubitatio obiciatur ab iis, qui, licet multum ope-
rae in recte ordinanda iurisprudentia adhibuerint, tamen sequestra-
tionis doctrinam eo loco pertractarunt, quo de contractibus expo-
suerunt, ita ut hanc iungerent contractui depositi. Horum enim

H 2

ordo

1) Conf. Viri Illustr. Clar. CAR. FERD. *interrogation. in iure faciendis hodie*
HOMMELII elegantissimam prolus. de *non sublati p. 12.*

2) locum supra dedi §. XI. lit. a.

ordo plane erit perturbatus, si vera ea sunt, quae dixi, non posse sequestrationem omnem contractuum generi, ideoque nec contractui depositi, ita subiungi, ut hic omnes sequestrationis formas comprehendat. Quamuis autem putem, in omni hoc genere, quo de locis, quibusvis doctrinis apte et concinne adsignandis, quaeritur, multa a multis magis anxie quaeri, quam quidem opus est, nec esse recipiendum illud, quod multi sibi persuadent, omnia, quae ad artem aliquam spectant, ita esse inter se connexa debere, ut cuius, quaestioni suus necessarius quasi locus tribuatur, ex quo si dimoueat, totum quasi corpus non deformetur tantum, sed plane mutiletur, tamen puto, hoc non inutiliter quaeri: quid aptius in hoc genere sit, quid magis conueniat? Quare, licet multa sint in his rebus ordinandis arbitrio hominum reicta, multaque alia ratione bene collocata, alia ratione non apte coniuncta videri possint, tamen in hoc ipso arbitrio prudenter adhibendo opus est ratione quadam et conformatioine. Quodsi igitur definiendum est, quo loco potissimum haec omnis de sequestratione quaestio tractari debeat, vel potius, quo loco apte illa tractari possit, puto, eam ex illo, quo de contractibus exponitur, transferendum esse ad eum locum, quo de iudiciis ordinandis agitur. Omnem enim hanc de iudiciis ordinandis doctrinam puto ita disponi posse, ut se iungantur ea, quae in omni iudicio omnino obueniant et necessario, aut certe secundum regulam obuenire soleant, ab iis, quae extra ordinem et quasi inopinato eueniunt. Huius generis sunt contumacia, transactio, varia cautionum genera, (nam et stipulationes illae praetoriae, iudiciales, mixtae, huc pertinent) et cum aliis haec, de qua quaeritur, sequestratio, quam recte omnino illis stipulationibus perquam similem indicauit ANTONIUS SCHVLTIN-

GIVS

GIVS^a), licet CLVDIVS^b) hanc comparationem plane ineptam dicat. Satis dure et minus recte! Inepte quis diceret, qui par pari referre vellet. Eamque fere viam ingressos esse video non nulos, qui de iurisprudentia in formam artis redigenda cogitarunt, veluti ex superiori aevo NICOLAVM VIGELIVM^c), et ex hoc saeculo virum illus-
trium DANIELEM NETTELBLADT^d). Quod ne quis, velim, exi-
stimet esse ita a me dictum, quasi rationem eorum reprehendere
animus mihi esset, qui in alium locum hanc tractationem reiece-
runt. Nihil enim necessitatis haec res habet adiunctum. Mihi
quidem hoc aptum visum est ideo, quia sequestratio solet a litigantibus fieri, et tendere in primis ad litem. Quae ratio si minus
cuiquam placebit, quemuis iubeo suo ingenio abundare, suaque,
si qua melior forte et magis congrua videatur, ratione vti.

§. XIII.

**MINVS RECTE SEQVESTRATIONEM AD RES LITIGIOSAS
TANTVM RESTRINGI.**

EX iis, quae hucusque disputavi, quum docui sequestratio-
nem generaliter definiri non posse contractum depositi, cogitur,
genus, quod vulgo poni solet a doctoribus in sequestrationis defini-
tione, non recte conuenire. Sequitur iam, ut de eo, quod pro-
prium esse in vulgari definitione voluerunt, pauca differamus^a).

H 3

Dicunt

a) in thesibus controuerfis iuxta seriem d)	d) in systemate elementari vniuers. iu-
Digest. Decad. 58. thes. 8.	risprud. positivae commun. imper. Rom.
b) vbi saepius c. 3. n. 12.	germ. Tom. 3. P. 2. Lib. 1. Tit. 3.
c) in Digestis Iuris ciuil. Part. 1. L.	a) Recte enim iam TULLIVS has par-
5. c. 9.	tes definitionum distinxit in Orat.

Partit.

LXII DE SEQVESTRAT. DEFINIT. §. XIII.

Dicunt autem plerumque doctores, sequestrationi hoc proprium esse, ut id, quod sequestretur, sit res litigiosa. Quod quidem minus recte fieri puto. Neque opus erit, ad hanc rem commonstrandam, multa disputatione. Litigiosam enim eam rem dici, de cuius dominio lis pendet, satis certum est^{b)}. Iam vero constat, sequestrari quid posse, licet de eius dominio controversia plane non sit. Ita sequestrari liberos homines posse, supra diximus (§. VII.), quum tamen liberum hominem in dominio esse, ne cogitari quidem possit. Vedit hoc procul dubio IOANNES GOTTFRIED SCHAVMBVRG^{c)}, qui in sequestratione non requirit, ut res litigiosa sit, sed eidem locum esse dicit, *si, suborta de re lite, praesens ex mora periculum alter litigantium sibi metuat*. Quibus verbis expressit quoque quodammodo, qui alias curari non solet, ipsum sequestrationis finem, et id, ad quod tendit sequestratio. Sed iis ipsis tamen plus, quam fieri debebat, requirere vir doctus videtur. Nam ne id ipsum quidem requiritur, ut de ea re, quae sequestratur, lis sit inter partes. Fieri enim omnino potest, ut de hac re plane non contendatur, sed de alia quadam. Cuius rei si quaeris exemplum, inuenies in libris nostris^{d)}. Quid? quod quaeri potest: an id ipsum necessarium sit in omni sequestratione, ut plures inter se contendant. Certe occurrit aliqua species in libris nostris ab VLPIANO in memora-

Partit. c. 12. f. 41. vbi, Non dubium est id quidem, inquit, quin definitio genere declaretur, et proprietate quadam, aut etiam communium frequentia, ex quibus, proprium quid sit, eluceat.

b) Ipse Imperator ita definit Nov. 112.

c. 1. ex qua definitio haec translata est in Auth. litigiosa res. C. de lito giosis. c) in Compend. iur. Digest. Tit. depositi 4. lit. b. d) c. si fideiussor 7. §. ult. D. Qui satis dare cog.

ta^e), in qua nulla est huius rei mentio facta. Vocat enim eum, apud quem seruus depositus est, ut quaestio de eo haberetur, sequestrem. Potest autem quaesito haberi de seruo, licet nulla de dominio serui cum alio quodam contentio aut lis sit. Sed licet verum hoc omnino sit, tamen, quum de hac re nihil expressum legatur, et omnia reliqua exempla, quae in iure nostro de sequestratione proposita sunt, quantum ego quidem sciam, supponant contendentes de re quadam, nolui ab hac notione recedere, nec sequestrationis notionem tam late extendere, vt dicereim^f, eam subsistere etiam posse, licet contendentes non sint, in primis, quum responderi quoque ad hunc locum VLPIANI posset, iurisconsultum sequestrem latius ibi dixisse, pro eo, apud quem depositus sit seruus. Nam quum sequestrare tam late dicatur, vt in genere significet seponere^g), quid impedit, quominus sequester etiam aequa late nuncupetur omnis is, apud quem res seposta sit, ad quemcunque finem? Sed ipse MODESTINVS^h) ita definit, vt sequester dicatur, apud quem plures eamdem rem, de qua controuersia est, depo- fuerunt. Quid igitur? An MODESTINI tanta vis est atque auctoritas, vt possit is rerum naturam mutare? Et quis dixit, voluisse iureconsultum eo loco, quo haec scripsitⁱ, generalem definitio- nem sequestri formare? Potuitne fieri, vt non in genere de sequestre loquutus sit, sed de specie quadam singulari, in qua sequestra- tio huiuscemodi rei facta est, de qua ipsa fuit controuersia? Sed statim ab initio (§. I.) de hac re, et satis, puto, dictum est. Rei litigiosae

e) c. si hominem 7. pr. D. depositi.

g) c. sequester 110. D. de verb. signif.

f) Vid. supra §. V. lit. f.

add. c. licet deponere 17. pr. D. de- positi.

LXIII DE SEQVESTRAT. DEFINIT. §. XIII. XV.

litigiosae quoque in sequestrationis definitione non recte fieri mentionem, licet plerumque id fiat, ante nos monuit SAMVELIS DE COCCINI^b), licet is ipse supponere videatur, de re illa, quae seqvestretur, controuersiam esse^c). Denique hoc loco id adiicio, quod CLVDIVS^d) obseruat, distinxisse non nullos inter sequestrationem rei liquidae, et illiquidae, ita, ut rei liquidae sequestrationem dicerent voluntariam, rei illiquidae necessariam, quod tamen ipse CLVDIVS reiecit.

§. XV.

NON OMNE DEPOSITVM REI LITIGIOSAE ESSE SEQVESTRATIONEM.

QVAE hucusque disputata a nobis sunt, eo tendunt omnia, ut probemus, non omnem sequestrationem esse depositum rei litigiosae, quod ita efficere studimus, ut ostenderemus, nec depositum, nec rem litigiosam in omni sequestratione venire. Quae si vera sunt, cogitur ex his, definitionem illam, quae vulgo tradi solet, non omnia comprehendere, quae sunt rei, quae definienda erat, subiecta, adeoque rem ex parte quadam, non ex omni genere esse definitam, quod maximum in definiendo vitium esse, quis dubitabit? Certum enim est, si res tota quaeritur, definitione universam vim explicandam esse^e). Sed ut magis adpareat, quam inconcinnia haec fit definitio, quam incongrua, quam male ad rem

b) in *Iure ciu. controv. ad Tit. D. de- I* vbi saepe c. 3. n. 6. p. m. 91.

positi qu. 16.

i) coniicio hoc ex eo, quod respondet a) Ita praecipit CIC. Lib. 2. de orat. c. ad obiectionem primam. l. c. 39. f. 164.

definiendam formata, inuertam hoc, quod modo reprehendi, et alia ratione demonstrem, eos, qui sic definiunt, non bene obseruare, quod veteres praecipiunt. Sic autem, vti a CICERONE^{b)} adcepimus, veteres praecipiunt: *Quum sumseris ea, quae sunt ei rei, quam definire velis, cum aliis communia, usque eo persequi, dum proprium efficiatur, quod nullam in aliam rem transferri possit.* Ego vero puto, et id ipsum falsum esse, quod hac definitione continetur, omne rei litigiosae depositum esse sequestrationem. Neque in hac re demonstranda difficultas occurrit. Quis enim non videt, fieri posse, vt quis possessor, cui de dominio rei lis mota sit, rem eam deponat apud tertium, quod custodire iam eam non potest, forte, quia tumultus aut incendium ortum est, aut quia peregrinationem suscipere vult? Quod si factum est, eritne rei litigiosae depositum? Quis negabit? Sed id ipsum sequestrum esse, quis, quaeso, unquam vel sominando adfirmauerit? Quae quum ita sint, intelligitur, eos, qui sequestrum sic definiunt, vt dicant, esse rei litigiosae depositum, plura quoque definitione sua comprehendere, quam quae rei, quam definiunt, subiecta sunt. Quare satis adparet, dupliciter eos falli, et neutrum eorum seruare, quae in omni definitione formanda, quum inter doctos homines de iis ipsis rebus, quae versantur in artibus, disputatur, praecipit ratio et doctrina, vt TULLIVS inquit^{c)}, vt vis eius rei, quam definiamus, sic exprimatur, vt neque absit quidquam, neque supersit. In definitionibus enim neque abesse quidquam decet, neque redundare^{d).}

§. XVI.

b) in *Topicis* c. 6. f. 29.

d) sunt haec quoque CICERONIS ver-

c) *Lib. 2. de orat. c. 25. f. 108.*ba *ibid. c. 19. extr.*

§. XVI.

NON OMNEM SEQESTRATIONEM HANC HABERE CONDITIONEM ADVNCTAM , VT RES FINITA LITE VICTORI RESTITVATVR.

SED diximus supra (§. II.), multos doctores, in definiendo sequestro, illi definitioni, de qua hucusque disputauimus, adiicere hoc quoque, vt finita lite res victori restituatur. Quare de eo quoque, in primis, quum et hoc a nobis in definitione nostra omisum sit, differendum erit, vtrum recte faciant, qui hoc adiiciunt? Quod quidem omnino et ego negandum esse puto. Sed non opus est, vt multa de hac re proferam, quum otium nobis in eadem fecerit celeberrimus Iureconsultus SAMVELIS DE COCCEII ^a), qui, ad ductis variis locis ex libris nostris ^b), luculenter probauit, posse et sub alia certa conditione ita deponi (malleum latius dicere: ita sequestrari), vt existente conditione alteri restituatur. Sed id ipsum sensisse multi videntur, quos supra diximus hanc conditionem definitioni adiunxisse, quum non nulli eorum hoc ita efferant, vt dicant, esse rem sequestratam sub hac conditione depositam, vt finita lite, vel alia existente conditione restituatur. Quare nec huic rei diutius immanoramus.

§. XVII.

a) in iur. ciu. controu. Tit. depositi. qu. 16.

dotem 22. §. fin autem 8. D. soluto matrim. c. si soluturus 39. D. de solution. c. propter instrumenta 5. C. depositi. c. si fideiussor 7. §. vlt. D. Qui satis dare cog.

b) ipsa loca, vt sint in promtu, nominabo. Sunt autem haec: c. si quum

§. XVII.**AN RES IMMOBILES QVOQVE SEQVESTRARI POSSINT?**

MVLTA quidem est doctorum virorum de eo contentio, vtrum et res immobiles sequestrari possint? Sed puto, huic dubitationi locum dedisse illam quaestionein: an res quoque immobiles deponi possint? de qua etiam disceptarunt iureconsulti. De vtraque quaestione multas doctorum dissensiones proferre non licet, nec lubet, quum sentiam in maiorem molem scribenti mihi adcreuisse hunc libellum, quam quidem animo constitutum erat. Quare breuiter dicam, quae necessaria esse sentio, ad illustrandam sententiam meam de sequestratione. Depositum quidem multi volunt rerum etiam immobilium esse, vti celeberrimus Iureconsultus, IOANNES HENNINGIVS BOEHMER^a), qui VOETIVM et FRANZKIVM, quos nominat, autores sequutus est. Sed videtur hoc ipsi voci, eiusque origini contrarium esse. Quare malim cum VLRICO HVBERO^b), SAMVELE STRYCKIO^c), SAMVELE DE COCCEII^d), et multis aliis negare rei immobilis depositum, idque mandatum dicere. Sed, quum res immobilis deponi recte negetur, videntur illi, qui omnem sequestrationem deposito perfici dicunt, huic rei conuenienter negare quoque sequestrationem rerum immobilium, quod multi fecerunt, ex quibus nominasse hoc loco sufficiat summos viros, IACOBVM CVIACIVM^e),

I 2

et

a) in <i>Introduct. in Ius Digest. Tit. de positi</i> §. 7.	e) in <i>Recit. ad Tit. C. de prohib. sequestrat. pecun.</i> Item <i>ad Lib. 2. PAVLLI</i>
b) <i>praelect. ad Institut. Tit. de obligat. quae re contrahunt.</i> §. 12.	<i>ad Edict. ibique ad c. 6. D. depositi, et ad Lib. 28. Quaest. PAPIN. ibique ad c. 5. §. 1. D. ut legator. seru. cauff. cau.</i>
c) in <i>Cautel. Contract. Sect. 2. c. 3. §. 6.</i>	
d) in <i>Iure. Ciui. Controu. Tit. depositi. quaest. 3.</i>	

LXVIII DE SEQVESTRAT. DEFINIT. §. XVII.

et VLRICVM HVBERVM ^f). Horum sententiam firmare videtur, quod in libris nostris nusquam occurrat mentio facta rei immobilis sequestratae, quin potius diserte interdum dicantur res mobiles sequestrari, rerum immobilium vero fructus tantum ^g), sicuti et alias in sequestratione fit mentio rei mobilis ^h). Sed ex eo, quod rerum immobilium sequestrationis exemplum non inueniatur in libris nostris, non confici, plane nullam earum fieri posse sequestrationem, monuit dudum contra HVBERVM THOMASIVS ⁱ). Imperatores autem inter res mobiles et immobiles ideo videntur distinxisse ^j), quia in specie ibi proposita non opus erat, ut ipsius fundi sequestratio fieret, sed sufficiebat, fructus tantum sequestrari. Quare nec hoc valet ad conficiendum id, quod volunt. VLPIANVS autem quum dicit, rem mobilem sequestrari deberi, si fatisdatum pro ea non sit, et persona suspecta sit, ex qua fatis desideretur, donec vel fatisdatio detur, vel lis finem adcipiat, non negat omnino fieri posse, ut res immobiles sequestrentur, sed ex eo, quod addit: *pro re mobili*, nihil aliud inferri poterit, quam ex

hac

f) loco, quem nominauimus, cui add. Praelect. ad Dig. Tit. Deposit. §. 1. in fine et §. 4. n. 1.

g) c. ab exsequutione 5. C. quorum adpellat. non recip.

b) c. si fideiussor 7. §. vlt. D. qui satis dare cog.

*i) in nov. addit. contra HVB. quae adiectae sunt Praelect. ad Dig. loco, quem dixi. Neque satis scio, vt *l)* loco, quem indicauimus sub lit. g.*

hoc addam, quare HVBERVS in *Praelect. ad Instit.* quum neget, sequestrationem dici, si res immobiles tertio committantur, prouocet ad c. si quum dotem 22. §. sin autem 8. D. soluto matrim. Nam ibi nec rei immobilis fit mentio, sed de dote in genere sermo est, nec ibi dicitur locatio iudicis officio facta, sed dos dicitur sequestrari.

hac caussa non procedere rei immobilis sequestrationem. Sed vereor, ne id ipsum nimium sit, quum non in genere de sequestratione loquatur iureconsultus, sed de ea, qua res apud officium deponitur, qualis omnino non cadit in res mobiles. Quare non dubito, quin et rerum immobilium sequestratio fieri recte possit, in primis, quum et in has possint incidere caussae sequestrationis, vti docuit post alios HENRICVS RAHNEN ^{m)}, et ANDREAS CLVDIVS ⁿ⁾, eamque, sententiam video probari omnibus fere, qui in foro versantur ^{o)}. Quare etiam in legibus imperii sequestrationis rerum in genere et sine distinctione fit mentio ^{p)}, patriae vero leges diserte quoque res immobiles nominant ^{q)}, eaque ipsae firmant distinctionem, qua diximus sequestrationem rerum immobilium, si conventione ea ineatur, fieri contractu mandati.

§. XVIII.

VTRVM CVSTODIA TANTVM, AN ET POSSESSIO REI SEQVESTRATAE SEQVESTRI COMMISSA SIT?

si rei sequestratio facta est hoc modo, vt tertius eligatur, cui ea res committatur, quaeri solet a doctoribus, an possessio quoque eius rei seqvestri commissa sit? Possessionem autem intelligunt eam, quae ciuilis in libris nostris vocatur, ideo, quia quis ita possidet,

I 3

vt

*m) vbi saepius posit. 8.**p) Vid. Kaiserliche Kammer - Gerichts-**n) libro, quem saepe laudaui cap. 1. ordnung Parte 2. Tit. 22. §. 4.**n. 19. et c. 8. n. 1 - 8.*

o) ipse quoque HVBERVS ad Dig. d.l. §. q) Vid. Land - und Hofgerichtsordn. P. 4. n. 1. fatetur, moribus aliter ob- 2. Tit. 40. §. 1. et totidem verbis tinere ex iure Canon. clem. 1. de se- Guestrowische Canzleyordnung P. 2. questr. poss.

Tit. 41. §. 1.

LXX DE SEQVESTRAT. DEFINIT. §. XVIII.

vt rem sibi habeat ^{a)}), vt hac quaestione de eo agatur, an is, qui possedit rem, antequam sequestraretur, iam desinat possidere, et vtrum is, qui rem sequestrari efficit, iam inde a sequestratione facta incipiat, ciuiliter eam possidere? Cui quaestioni occasionem dederunt fragmenta, quae ex FLORENTINI ^{b)} et IULIANI ^{c)} libris nobis seruauit TRIBONIANVS. Quae quidem iuris nostri loca multum negotii dederunt interpretibus, ita, vt MARQVARDVS FREHERVS ^{d)} de emendando loco FLORENTINI cogitauerit. Alii ita, olim in primis, conciliare ea studuerunt, vt in sequestratione necessaria custodia tantum transferatur, in voluntaria vero et possessio ciuilis desinat ^{e)}. Sed postquam haec distinctio ab omnibus fere, et recte, rejecta est, in eo conueniunt fere omnes doctores, vt dicant, esse hanc facti quaestione, et inspiciendum esse id, quod actum est inter partes. Sed de eo superest contentio, quid, si non satis de partium mente consuet, in dubia re sit pro vero habendum? Et pu-

tat

a) Vid. c. in hac actione 3. §. ult. et c.
tigni adpellatione 7. §. sed, si rotam 1.
D. ad exhibendum.

b) c. licet deponere 17. §. rei depositae
1. D. Depositi.

c) c. interessc puto 39. D. de adquir. vel
amitt. poss.

d) παρεγγάνου seu Verisimilium Lib. 1.
c. 7. in Thes. EV. OTTON. Tom. 1.
p. 870. aliis cuiusdam, vt et huius
correctionis mentionem fecit ANT.

SCHVLTING in thes. controu. Dec. 58.
tb. 10. Quae de Haloandrina le-
ctione, et interposita particula interim
dicit GRANGIANVS loco mox nomi-
nando, ea non satis intelligo.

e) Vid. FREHER. l. c. et PETRI GRAN-
GIANI Paradoxa Iuris ciu. c. 41. apud
EV. OTTON. Tom. 5. p. 634. qui ta-
men vterque eam interpretationem
reiicit, quod idem fecit CORAS. Mi-
scell. Iur. ciu. Lib. 3. c. 2. n. 12. sqq.

AN POSSESSIO QVOQVE SEQVESTRI COMMITTAT. **LXXI**

tat CVIACIVS^f) quidem, in dubio dicendum esse, dimissam esse possessionem, quem sequutus est LUDOVICVS CHARONDAS^g), et HENRICVS RAHNEN^h). Contra vero possessionem dimissam non esse, nisi hoc inter partes actum esse adpareat, ut dimittatur, sustinet FRANCISCVS DVARENVSⁱ), cui adsentient ANTONIVS SCHVLTING^j), GERARDVS NOODT^m), IOANNES CORASIVSⁿ), ANDREAS CLVDIUS^o), multique alii, et id puto verius esse. Alia ratione distinguit MARQVARDVS FREHERVS^p), vtrum in petitorio iudicio partes de ipsa proprietate experiri velint, an in possessorio tantum de possessione. Si prius est, putat, omissam esse per sequestrationem, non vero, si posterius. Alii simpliciter negant, in sequestratione dimitti possessionem, quod fecit PETRVS GRANGIANVS^q), sicuti contraria ratione alii simpliciter adfirmant, quod SAMVELI DE COCEII^r) placuisse video, vt omittam aliorum nomina.

§. XVIII.

**AN, ET QVOMODO A SEQVESTRATIONE DIFFERAT
ARRESTVM?**

BREVITER et ultimo loco tangere placet et hoc, quod multi quaesuerunt, an interdictum, quod arrestum solent vocare, barbaro

f) ad Lib. 2. PAVLLI ad Edic^t. ibique i) Lib. 3. de sacrae eccles. ministr. cap. 10.

ad c. 6. D. depositi. add. Recit. ad Tit. l) locum modo indicaui lit. d.

C. de adquirend. et retinend. possess. m) in Comment. ad Dig. Tit. depositi.

in init. n) loco sub lit. e. laudato n. 14. sqq.

o) vbi saepius c. 9. n. 25. sqq.

p) loco, quem dixi lit. d.

q) locum indicaui lit. e.

r) in iure ciu. controv. Tit. depositi.

s) vbi saepe, posit. 9. n. 3. quaeſt. 19.

LXXII DE SEQVESTRAT. DEFINIT. §. XVIII.

baro quidem, sed usitato in foris, nomine, differat a sequestratione? Arrestum autem dici mandatum, quo personae aut res prohibentur, loco aut statu suo moueri, recte definit **DAVID MEVIVS**^{a)}. Illud autem voce tantum, non re, differre a sequestratione, contendit **MATTHIAS COLERVUS**^{b)}, a quo non multum dissentire videtur **AVGVSTINVS A LEYSER**^{c)}. Contra vero plerique iureconsulti, omnino re quoque differre haec duo inter se, adfirmant, ut **MEVIVS**, quem dixi^{d)}, **LVDOVICVS GVNTHERVUS MARTINVS**^{e)}, **HENRICVS RAH-NEN**^{f)}, **ANDREAS CLVDIUS**^{g)}, **SAMVEL DE COCCEII**^{h)}, **IOANNES HARPPRECHT**ⁱ⁾, et multi alii. Quibus quidem quum et ego adcedam, iam paullo curatius definiam, in quo sit utriusque differentia. Quod quidem quum quaero, curo potissimum id, ut demonstrem, quid cuique harum rerum, dum ad internam vim et naturam earum respiciimus, proprium sit. Illud autem facilime adparet, dum, proposita cuiusque rei definitione, comparatio instituitur, et, quid cuique proprium sit, indagatur. Puto autem in eo potissimum et maxime differre sequestrationem omnem ab arresto, quod in omni sequestratione, ut diximus, id agatur, ut auertatur damnum, quod quis sibi ex eo oriturum metuit, quod quid sit apud alterum, id quod in arresto fieri, nemo unquam dixit. Quippe

a) in *Tract. de arrestis c. 1. n. 10. et 12.* g) locum saepe dixi cap. 2. ibique n. 2.

b) *de processib. exsequentiis. P. 1. c. 2.* multos nominat dissentientes, ita, ut n. 184.

c) *Meditat. ad Pandect. spec. 177. med. 1. 2.* communem, quod fecit quoque **HARPPRECHT** loco mox nominando.

d) *l. c. n. 14. seqq.* i) in *Commentar. ad Institut. Tit. Qui-*

e) in *Commentar. forens. ad Ordinat.* b) ubi mox, quaeſt. 21.

Proc. iud. Saxon. Tit. 51. n. 7. seqq. f) ubi saepius, *posit. 2.*

bus modis re contr. oblig. n. 62.

pe arrestum tum imponi curamus, quum nostra interest, ne quid eo loco moueat, ubi est. Contra vero, quod sequestratione intenditur, id saepissime aliter non potest obtineri, quam ut res dimoneatur ab eo loco, quo iam est, et auferatur ei, qui iam possidet. Dein sequestratio potest fieri et iniri per contractum, sed arrestum contractu perfici plane non potest. Porro arrestum semper iudicis auctoritate perficitur, sed sequestratio potest etiam, si voluntaria est, ex sola partium conuentione fieri. Denique ex his ipsis momentis, quibus potissimum haec duo genera differunt inter se, variae deriuantur differentiae, quae praxin proxime respiciunt, veluti, ex arresto non dari actionem, hoc modo, ut datur ex sequestratione non nunquam sequestraria actio, facilius a iudice imponi arrestum, inaudita quoque altera parte, sequestrationem non ita facile decerni, sed plerumque audiendam esse antea partem aduersam, et quae sunt plura huius generis, a doctoribus, quos nominauimus, vberiis exposita. Ita quoque, quo minus dubitetur, diuersa haec esse, in legibus imperii ¹⁾ perinde, ut in legibus patriis ²⁾, distinguuntur ea et separantur.

§. XX.

CONCLVSIO.

SED ne quis miretur, de sola definitione formanda tam multa a nobis scribi, filum abrumpere lubet, et omittere reliquias quaestiones, quae non proprie ad definitionem pertinent. Nobis enim haec ita hoc tempore disputasse sufficiat, ex quibus puto, satis intelligi posse nostram definiendi rationem.

1) Vid. *Kayserl. Kammer-Ger. Ordn. Part.* 2. *Tit. 39. et 40. Gueftrowische Canzleyordn. P.* 2. *Tit. 22. collat. cum Tit. 24.* 2. *Tit. 40. et 41.*

2) Vid. *Land- und Hofgerichtsordn. P.*

LXXXIII DE SEQVESTRAT. DEFINIT. §. XX.

tionem. Generaliter enim diximus sequestrationem *actum* esse, ne incideremus in eorum vitium, qui eam contractum aut depositum definiunt. Ut vero vtramque, et rerum, et personarum, sequestrationem definiendo completemur, diximus *quid* collocari in tuto. Id ipsum autem *in tuto collocandi* verbum ideo nobis placuit, quia omnes illud amplectij videbatur modos sequestrandi, sive iis id, quod sequestratur, alicui auferatur, sive is, apud quem illud est, impediatur tantum, de eo, quod sequestrari volumus, in nostri praeiudicium disponere, licet id ipsum retineat. Hoc verbo quoque vtraque sequestratio comprehendendi poterat, tam ea, quae fit interueniente tertio et sequestre, quam ea, qua res alio tantum loco deponitur. Pariter illud verbum continet, et eam sequestrationem, qua dimittitur possessio et eam, qua retinetur. Sequestrationem autem ideo fieri diximus, *ut periculum vitetur, quod quis sibi ex eo metuit, quod aliquid sit apud alterum.* Quod quidem adiiciendum potissimum esse putauimus, quum in eo positus sit animus sequestrantis et finis, ob quem fit sequestratio, in quo in primis puto et maxime latere vim et naturam negotiorum iuridicorum. Sed haec omnia et plura, quare ita sint a nobis expressa, satis superque adparebit, si quis divisiones sequestri, quas subiunximus definitioni nostrae, cum eadem paullo diligentius conferre et comparare voluerit. Quare ne hac ratione puto, opus esse, ut quid vberius adiiciam. Intelligentium igitur iudicio haec, qualia cunque sunt a me disputata, committo, qui iudicent, an definitio, quam in hoc libello proposui, talis sit, qualem vult CICERO a) esse omnem definitiōnēm, scilicet, quae rei alicuius proprias amplectatur potestates breuiter et absolute, et vtrum contigerit mihi, quod studui certe quam maxime, ex eiusdem TVLLII pracepto efficere, vt omnem sequestrationis vim et potestatem definitione ita dilucide proponerem, et breuiter explicarem, vt neque pluribus verbis oportuisse dici videretur, neque lucidius potuisse putaretur. Quod quidem si docti viri iudicauerint me perfecisse, insigniter laetabor, sed si qua in re defecisse me, nec omnia satis curate disputasse, monuerint, nescio sane, an sit minus futurum, quod inde ad me magis erudiendum perveniet, gaudium.

a) *Lib. 4. ad Herennium c. 25. f. 35.*

VIRO IVVENI
GENEROSSISSIMO ELEGANTER DOCTO
IOANNI FRIDERICO DE KRVEGER
S. P. D.
P R A E S E S.

Egregium esse consilium, quod cepisti, in Academia patria ante specimen eruditionis edere, quam ex eadem plane abires, nemo dubitabit. Sed id ipsum multo magis egregium est, multoque laudabilius, quod, quum hinc iam abiisses, ex otio litterario domestico, quod per aliquot menses in patria urbe transegeras, reuertaris eo animo, ut cathedram academicam adscendas, simulque sollemni panegyri et patriis musis valedicas, et proferas specimen eruditionis, in hac nostra musarum sede undecunque collectae. Placuit enim TIBI, hac quoque in resimilem TE praestare LOEVENSTERNIO nostro, nostrum adpello, quia est utriusque nostrum carissimus. Nam quod is fecit abiens ex nostra ciuitate litteraria, reuertensque tecum ad patrios lares, id TV iam inde rediens perficere studes, quod omnino conueniens esse intelligo aemulandi studio, quod semper in utroque VESTRVM et animaduerti, et admiratus sum, et insigniter laudau. Quum vero huius consilii exsequendi me quoque elegeris adiutorem, meque duce et comite pro cathedra academica de quaestione in hoc libello proposita certare volueris, variam mihi das et gratias TIBI agendi, et TIBI gratulandi occasionem. A gratiis quidem agendis exordiar, quibus nil dulcius potest, nihil iucundius esse humilitati. Debo autem gratias, easque et habeo maximas TIBI, pro singulari

TVO

TVO in me amore , quo me potissimum voluisti huic certaminis a TE instituendi moderatorem, laudisque , quae ex eo , certo enim scio , in TE redundabit, participem aliqua ex parte esse. Licet enim de TVA in me voluntate benivolentiaque nunquam dubitauerim , tamen hoc ipso consilio ceptō videris mihi eam nouo quodam et mirabili testimonio confirmare, quo ipso nescio , annon quidquam eidem adcedere , eaque quasi augeri dici possit. Certe hoc nouo amoris specimine , quod abieus a nobis edere instituisti , non tantum omnem praetitorum benivolentiae signorum memoriam in mentem mihi reuocas , sed et tam alte animo inprimere mihi videris TVI in me fauoris imaginem quasi , ut nullius futuri temporis oblinio unquam eam ex eodem eluere possit. Sed et gratulandi mihi iucundissimam praebebas et exoptatissimam occasionem. Quidni enim TIBI gratuler insignem virtutis, doctrinae , humanitatis laudens , quam omnium consensu in hac nostra FRIDERICIANA consequutus es , cuique per ipsam super hoc libello instituendam disceptationem cumulum quasi es additus? Hac laude ornatus iam fausto pede suscipis iter in ALMAM GEORGIAM AVGUSTAM, celebratissimam per totam Germaniam musarum sedem , et quasi ocellum , ubi abundabis praeceptis institutisque omnium artium , et in primis quoque iuris nostri , propter summam et auctoritatem doctorum , et multitudinem , qui et scientia TE augere possunt , et exemplis. Exempla enim summos Viros , qui ibi docent , TIBI proponas. Quare gratulor TIBI in primis quoque hunc in GEORGIAM AVGUSTAM aditum , qui ipse TE multa felicitate ornabit. Quae omnia quum TIBI , eadem gratulor et TVIS , quibus , uti hucusque fecisti , praebebis quoque in posterum , faxit Deus feliciter , multiplicis gaudii letitiaeque ac solatii occasionem. Ita vale , meque et absens amare perge.

Dabam e museolo. ipsis Kalendis Septembr. CICLOCLXV.

QVT

Tract jux m.v. 801

